Het wezen van het nationaalsocialisme

Grondslagen van de Duitse wedergeboorte

Alfred Rosenberg

Das Wesensgefüge des Nationalsozialismus

Grundlagen der deutschen Wiedergeburt

Von

Alfred Rosenberg

Opgedragen aan de slachtoffers van de nationaalsocialistische beweging voor het komende rijk

Inhoud

De voorwaarden	**3**
Rassenfilosofie en staatsopbouw	**6**
Buitenlandse politiek en economische ethiek	**11**
Wereldbeschouwing, religie, politiek	**19**
Wedergeboorte van de beschaving	**28**
Symbolen van het leven	**35**
Programma van de NSDAP	**40**
Partij-officiële mededeling	**43**

nationaalsocialistische NaSoBi bibliotheek

Eerder gepubliceerd in 1932 door Franz Eher Nachf als “Das Wesensgefüge des Nationalsozialismus“

De voorwaarden

Voor miljoenen mensen lijkt de indrukwekkende opkomst van de nationaalsocialistische beweging zowel raadselachtig als beangstigend. Vertegenwoordigers van de ideeën van vóór 1914 en verdedigers van de huidige heersende wereldbeschouwelijke en politieke systemen proberen daarom hun achterban deze opmars van een ooit bespotte, nu terecht gevreesde beweging te verklaren. Ze doen dit op een manier die de betoverende invloed van deze nieuwe ideeën zoveel mogelijk moet neutraliseren. Om die reden wijzen zij op "tijdelijke gebeurtenissen" zoals economische nood en handelsstagnatie, met beloften van betere tijden die zeker zullen aanbreken, om zo het verdwijnen van de nationaalsocialistische "ziekteverschijnselen" te voorspellen. Deze critici van het nationaalsocialisme gaan echter voorbij aan het feit dat de grote crises van onze tijd zelf symptomen zijn van een dieperliggende, verschrikkelijke ineenstorting. Deze crises zijn uiterlijke tekenen van een innerlijke ontwrichting, maar ook getuigenissen van een geest die economische winst als hoogste goed beschouwt. Een dergelijke zielsgeestelijke instelling druist in tegen de organische opbouw van elk gemeenschapsleven. De zonde van een waardeloos geworden geslacht wreekt zich dan ook in politieke en economische catastrofes. Aan de horizon van de toekomst doemen twee mogelijkheden op: ofwel de door de gewetenloze economische geest bedrogenen maken zich steeds meer los van waarden zoals trouw, toewijding, burgerzin en eerbaarheid, en vernietigen in gewelddadige rebellie de wereld, ofwel een andere groep bundelt haar morele kracht tot een ijzeren wil om met strenge discipline de wetten van de natuur en de ziel te herstellen, waarbij winst in de rangorde van waarden onderaan staat in plaats van bovenaan. In noodlottige tijdperken komen beide krachten doorgaans samen, en de strijd wordt niet beslecht door compromissen, maar uitgevochten tot een beslissende uitkomst. Deze uitkomst bepaalt vaak de historische ontwikkeling van een volk, een volkerengroep of een ras voor eeuwen, soms voor altijd.

We bevinden ons nu in zo’n tijdswende. De geesten die ooit zijn opgeroepen door leerstellingen die het absolute individu in het middelpunt van alle waardebepalingen plaatsen, zijn losgelaten. Er is vrijwel geen overkoepelend begrip dat hen nog verbindt. In het centrum van de wetgeving opereren meestal slechts vertegenwoordigers van de grofste speculatieve belangen. Er zijn bijna geen staatsmannen meer, maar enkel gemachtigden van concerns, trusts en monopolies, vaak zelfs regelrechte pionnen van het laagste speculantendom. Recht en rechter worden gedegradeerd tot werktuigen van een enge partijgeest, waardoor de laatste pijlers van het volksvertrouwen door de heersers van een tijdperk van verval zelf worden ondermijnd. Dit gebeurt noodgedwongen, want anders zouden degenen die gewichtige toespraken houden op wereldconferenties over economie, op gevangenisbanken zitten. Deze ontbinding van bovenaf verzwakt ook de trouw van de massa’s, die tot dusver nog enige binding kenden. Hierdoor nadert de eerder genoemde dag van de beslissing: chaos of strijdvaardige bezinning. In het laatste geval begint de massa met kritiek op de direct zichtbare schade. Sommige geesten graven dieper naar de oorzaken van het verval, en slechts weinigen zullen in een rijpe tijd een nieuw idee voortbrengen die een volk weer naar de top kan leiden.

Gedachten komen als kinderen van God; niemand kan hun oorsprong volledig ervaringsmatig verklaren. Toch weerspiegelt de manier waarop men de geboorte van een idee opvat de karakteristieke geesteshouding van verschillende persoonlijkheden, volkeren en rassen. Historisch en uiterlijk gezien heerst de opvatting dat na een "tijdperk van liberalisme" in een "noodlottige" volgorde een "nieuwe gedachte" geboren moet worden. Dit is echter historisch onjuist, want vaak werd zo’n reddend idee niet voortgebracht, en volkeren met de grootste cultuurkracht gingen in de vlammen van strijd voor altijd

ten onder. Wij nationaalsocialisten geloven niet dat een idee "noodlottig" uit nevelige hoogten op ons is neergedaald, noch voelen we ons fatalistisch als "uitverkorenen", zoals de aanmatigende "nederigheidsbelijdenis" van velen suggereert. Wat ons drijft, is juist het levendige bewustzijn van een organisch, van onderop groeiend ideaal, het diepe besef dat in onze harten ideeën en waarden zijn opgestegen die ons hebben aangezet tot krachtige belijdenis, daden, offers en overwinningen. Het mooie Duitse woord dat stelt dat niet het "lot" het enige grote is, maar de moed die het onwankelbaar draagt, weerspiegelt dezelfde ziels-houding die uiteindelijk een kwestie van karakter is. Dit onderzoek leidt tot het mysterie van het aan de ziel gebonden bloed.

Mensen die ons met de last van een magische idee willen opzadelen, bestrijden fanatiek het louter materialistische koopwaar-begrip, maar voeren dit door hun dogma opnieuw in. Juist daardoor ondermijnen ze de waardigheid van de altijd mysterieuze geboorte van een idee in mensenharten.

Elke groot idee treedt, zoals Goethe stelt, wetgevend op in haar verschijning. Elke waarlijk grote synthese is altijd een geestelijk-zielse geboorte van een persoonlijkheid. In het beste geval vloeien ervaringen van een tijdperk samen in enkele enkelingen, niet door optelling, maar omdat ze voortkomen uit dezelfde verlangens, hetzelfde karakter, dezelfde levensmythe. Een idee heeft in deze wereld een lichaam nodig om zich te manifesteren. Uit deze drang ontstonden zowel de Parthenon als de Sixtijnse Kapel en de Negende Symfonie. Mens, idee en werk vormen een ruimtelijk-temporele, nooit te scheiden eenheid. Deze fundamentele inzichten gelden ook waar de mens zowel subject als object is, waar het menselijk leven in beweging is, en waar een wisselend aantal mensen de vertegenwoordiging van een gedachte moet zijn. Hier neemt de mens zelf de plaats in van het werk.

De nationaalsocialistische beweging heeft haar eigen wet, waarmee ze vanaf de eerste dagen van haar bestaan is opgetreden: bloed en bodem als voorwaarde voor al het handelen, persoonlijkheid als kroon van een volk, leiderschap tegenover democratische gelijkmakerij, een eindstrijd tegen het totale marxisme – zowel de sociaaldemocratie als het bolsjewisme – en de vervanging van een onbekwame burgerlaag door een nieuwe selectie van de natie.

Voordat een idee een vormend en voortbrengend type kan worden, is het onlosmakelijk verbonden met haar levende schepper. Dit begrijpt iedereen die zelf gedachten vormt direct, maar ook elke eenvoudige Germaanse ziel voelt dit even diep. Wanneer vijanden van een organische opstand, of zij die de nieuwe levensverschijning bij de wortel bestrijden, de "grootheid van het idee" schijnbaar erkennen maar deze als "gebakken lucht" betitelen, is het duidelijk dat we niet te maken hebben met ideële motieven of trouw aan een idee, maar met een uiting van een mentaliteit die wordt grootgebracht op het asfalt van wereldsteden. Dit zijn mensen die noch ideeën, noch grote persoonlijkheden begrijpen en daarom ook niet kunnen waarderen.

Bij het opkomen van een nieuwe grote wil worden velen die pas zijn toegetreden al snel actief zonder volledig door het idee te zijn doordrongen. Velen sluiten zich aan bij de organisatie in de naïeve overtuiging dat ze in de partij een gemakkelijk platform vinden voor hun plannen en plannetjes, omdat elders niemand naar hen luisterde. Deze mensen spreken vaak graag over "het idee", maar hebben slechts de voortbrengselen van hun eigen fantasie voor ogen en zien het nieuwe wezen als een proefobject om te testen hoe ver het kan worden aangepast aan hun onderdrukte gedachtevormen. Voor hen is de persoonlijkheid van een echte leider pijnlijk, omdat idee en gestalte al aanwezig zijn en er weinig ruimte is voor hun pogingen om zich in de schijnwerpers te plaatsen. Daarom benadrukken ze met verdacht veel ijver hun "trouw aan het idee", maar concluderen daaruit slechts dat zijzelf in de plaats van de scheppers moeten treden.

Voordat een leer – en dit is een eeuwige wet – staalharde werkelijkheid kan worden, moet deze eerst door een leider door de vlammen van de tijd worden gedragen. Iedereen die werkelijk trouw is aan dit idee zal daarom de onverbrekelijke eenheid van leider en idee benadrukken, en mensen van het eerder genoemde type ofwel in strenge discipline houden, of – indien naast een geneesbare eerzucht ook morele minderwaardigheid aanwezig is – uitsluiten.

Juist de sterkste persoonlijkheden en de meest bewuste aanhangers van een nieuwe geestelijke beweging zullen weigeren de met pijn geboren organisatie te maken tot een openbare debatclub voor wankelmoedige lieden die gebabbel verwarren met het oplossen van problemen. Het idee staat vast, stevig verbonden met de leider, en vanuit haar kern groeien besluiten die gebonden zijn aan mensen, niet aan bloedloze abstracties, en die de wereld een nieuwe richting geven.

In de unieke innerlijke erkenning van het idee ligt de echte uiting van vrijheid; dit is ook de innerlijke houding van de nationaalsocialist. Trouw aan het idee is trouw aan zichzelf. De kracht van dit gedeelde idee wordt versterkt door de steun aan de leider in de strijd tegen het verval van onze tijd, in de strijd voor een grootse toekomst. Deze organische verbondenheid tussen idee, leider en volgelingen, die door alle lagen van menselijke mogelijkheden heen gaat, moet men voor ogen houden om de totale gestalte van het nationaalsocialistische fenomeen niet bij voorbaat verkeerd te interpreteren. Van hieruit leidt de weg naar de diepte van de inhoud van de gedachte zelf.

Een revolutie tegen verrotte toestanden betekent op zichzelf nog niets. Een revolutie die bovendien, na het duizenden jaren lange bestaan van een volk, "absoluut nieuwe gedachten" predikt, toont aan dat ze onorganisch en volksvijandig is. Want als een volk bepaalde gedachten in zijn geschiedenis niet heeft vertegenwoordigd, bepaalde waarden niet heeft gehuldigd, bewijst dit dat die gedachten en waarden niet tot zijn wezen behoren. Een revolutie of evolutie is alleen dan authentiek als ze een middel is om de veronachtzaamde eeuwigheidswaarden van een natie te herstellen, in ons geval de Duitse. Dit is precies wat de nationaalsocialistische beweging zo groot maakt: ze is de enige echte Duitse volkgedachte in de vormen van onze tijd. Daarom voelen we ons verwant aan alles wat ooit de Duitsers trots kon maken, en daarom zijn we vijanden van alles wat de kern van het Germaanse probeerde te vervalsen.

We willen werken in de vormen van onze tijd. Dit betekent dat we de vaak onwaarachtige pseudo-volkse leraren afwijzen die, uit onvermogen om ons tijdperk – ondanks al zijn tekenen van verval – te omarmen, voldoening zoeken in het nabootsen van de vormen van het verleden, of het nu om kunst of economie gaat. Wij nationaalsocialisten omarmen onze tijd voluit, want wij voelen ons zelf als elementen van de wedergeboorte. We weten dat de Grote Oorlog van 1914 tot 1918 ooit zal voortleven als een mythische grootdaad zonder weerga in het geheugen van komende generaties. We weten dat deze generaties een bijna hopeloze chaos over de velden van Duitsland zagen uitbreiden, totdat de colonnes van het nationaalsocialisme zichtbaar werden, de Duitse natie zich onder zijn leiding bezon en de grootste en diepste wedergeboorte beleefde. Niet wat anderen vinden bepaalt ons oordeel, maar wat wij zelf vertegenwoordigen door woord, wil en daad; dat is voor ons de maatstaf voor de waardering van onze tijd.

Alleen wie dit geloof en de benadrukte exclusiviteit ervan begrijpt, zal de afzonderlijke elementen correct weten in te passen. En alleen wie de strijd van het bloed en de waarden van de ontwakende Germaanse rassenziel heeft meegemaakt, is in staat een oordeel te vellen over ons economische streven. Door de nadruk op karakterwaarden is de brug geslagen tussen elke nog zo verre tijd van het Duitse volk en het heden.

Rassenfilosofie en staatsopbouw

Elke grote en veelzijdige geestelijke beweging vindt haar oorsprong altijd in een klein aantal kernideeën, vaak slechts in één. Dit is geen teken van beperking, maar juist van rijkdom, een bewijs van echte ziels-gestalte en organische vruchtbaarheid. Dit staat in scherp contrast met eclectisme, waarbij mensen denken dat ze door het samenvoegen van allerlei ideeën iets uitzonderlijks kunnen scheppen. Juist deze intellectualistische pogingen, die alles wat anders is arrogant als "gebrek aan geestelijkheid" durven te bestempelen, zijn tekenen van een verval van de scheppende zielskracht. In de natuur groeit uit één zaadkorrel een aar met veelvoudige vruchten, niet door het samenpersen van kiemen van verschillende gewassen. Op dezelfde manier ontstaan authentieke vormen op alle terreinen van het leven; alleen zij maken grote ontdekkingen mogelijk, waarvan de invloed doordringt in alle aderen van de levensdriften. Het geforceerd samensmeden van uiteenlopende wezenskenmerken leidt echter, op politiek gebied, tot democratie. Daarom is democratie in bijna alle historisch traceerbare omstandigheden de politieke vorm van het raciale verval van een scheppend, sterk volk, dat anderssoortige en vaak minderwaardige groepen dezelfde rechten toekent die het zelf ooit bevocht als voorwaarde voor echte wereldvorming. Temidden van zo'n ziels-raciaal verval kan soms in grote geesten het inzicht oplichten over de aard van deze achteruitgang, zoals bij Plato in de late Hellenistische tijd. Hij ontwierp een strenge staat op raciale grondslag, waarschijnlijk vanuit het onbewuste besef dat het Noordse bloed van de Grieken door rassenmenging en oorlogen vrijwel was uitgedoofd. Voor Hellas was het te laat, zoals het eerder voor India en Iran te laat was, en later ook voor Rome. De erkenning dat een "eeuwige nacht" van volkerenchaos Europa zou hebben overspoeld als het Germanendom niet was opgekomen, is de grootste ontdekking van het einde van de 19e eeuw. Deze werd vooral door Houston Stewart Chamberlain, die zich later tot het nationaalsocialisme bekende, krachtig aan het Duitse volk overgedragen. Latere ontwikkelingen in de rassenkunde en erfelijkheidsleer hebben zijn inzichten verdiept, en een omvangrijk geschreven oeuvre heeft deze ideeën verder uitgewerkt. Dat deze gedachten niet slechts op papier zijn gebleven, maar tot bruisend leven zijn gekomen voor miljoenen Duitsers, is de historische verdienste van Adolf Hitler en de nationaalsocialistische volksbeweging. Wat de toekomst ook mag brengen, onder welke politieke, economische of sociale vormen, tussenoplossingen, moeilijkheden of strijd deze beweging haar doelen nastreeft, deze verdienste staat nu al buiten kijf. Alles wat als individuele persoonlijkheid in de Duitse landen worstelde, verlangend naar gestalte temidden van een bruisende chaos, en in de diepten van de eigen ziel zocht naar de oorzaken van de grote ineenstorting van 1918, vloeide steeds meer samen in een beweging. Deze werd ooit bespot en veracht, later vervloekt en vervolgd, maar was hoopvol en moedig geboren in enkele harten, juist in het uur van Duitslands diepste vernedering. Deze hoop zou echter zeker zijn bezweken als ze niet was versmolten met het diepgewortelde geloof dat in duizenden steden en dorpen van de Duitse landen verwante zielen hetzelfde verlangden, dat het oude bloed nog steeds bruiste in hen die in de Grote Oorlog hadden gevochten en nieuw leven vond in de nakomelingen van de gevallenen.

Dit geloof in de waarde van het bloed, de grondvoorwaarde van de nationaalsocialistische wereldbeschouwing, is geen "plat materialisme", zoals vooral door liberale kringen vaak wordt beweerd, maar reikt veel dieper. Het stelt dat een specifieke scheppende ziel, een uniek gevormd karakter en een bepaalde geesteshouding altijd samengaan met een bepaalde rassengestalte. Het is geen toeval dat de geniaal-heroïsche Siegfried-gestalte een schepping en zielsideaal is van de Germaan, terwijl de bedrieger en erfschleicher Jakob het ideaalbeeld vormt van de jood. Het is geen toeval dat het begrip eer de hoogste waarde is bij de zangers van de Edda, bij de dichter van het Hildebrandslied, het Gudrun- en het

Nibelungenlied, en dat deze waarde in een andere vorm – de onvoorwaardelijke waarachtigheid van de onderzoeker – terugkeert bij Leonardo, Copernicus, en haar krachtigste verheerlijking vindt in Faust. Omgekeerd is het geen toeval dat de joodse zedenwet – zoals vastgelegd in de Talmud en de Sjoelchan Aroech – het bedrog jegens niet-joden als richtsnoer van nationale moraal verheft. Het is geen toeval dat de drager van het eerbegrip een slanke, lange, lichtogige, krachtige gestalte is, terwijl de nakomelingen van vader Jakob kromme, platvoetige, donkere, krullokkige figuren zijn. Evenmin is het toeval dat Pallas Athene en Apollo, met hun krijgshaftig-edelmoedige geest, alleen konden worden afgebeeld zoals de vrouwen van de Parthenon-gevels en het hoofd van Zeus tonen, terwijl de Voor-Aziatische spionnen in Homers Thersites zich evenzeer weerspiegelen als de rugzakdragende oosterse handelaren op latere vaasschilderingen.

Vanuit deze fundamentele erkenning verschuift het hele perspectief op de wereldgeschiedenis. We zien niet langer allerlei "cultuurkringen" als een samenhangend geheel, noch proberen we krampachtig de verschillende krachten onder één noemer te brengen of een harmonie te forceren. Juist de plotseling erkende strijd tussen verschillende wezenssoorten verschijnt ons nu als de kern van de geschiedenis.

Johann Jakob Bachofen, de mythentolk van Griekenland, introduceerde de term "moerascultuur". Hiermee beschreef hij een toestand die hij dacht te hebben ontdekt in het pre-Griekse tijdperk, waarin geen vastomlijnde staten of duidelijke maatschappijvormen bestonden. Men vereerde goden, meestal aardgodinnen, en in het moerasriet werd Isis aanbeden. Uit deze vormloosheid zou de gestalte van het Griekendom zijn opgerezen, totdat ook dit weer terugzakte in de moerascultuur. Bachofen meende hiermee een wet te hebben blootgelegd: dat het einde van elke cultuur terugvoert naar haar begin. Hij suggereerde daarmee iets wat lijkt op het liberale idee dat alles uit alles kan voortkomen. In werkelijkheid is de Griekse cultuur niet ontstaan uit de pre-Griekse, maar heeft ze deze in een zware strijd overwonnen en onderworpen. Het Noordse vaderrecht zegevierde over het niet-Noordse matriarchaat, de licht- en hemelgoden onderwierpen de godinnen van nacht en aarde, het huwelijk overwon het geslachtscollectivisme, en gestalte triomfeerde uiteindelijk over chaos. Toen Griekenland ten onder ging, keerde het niet terug naar zijn oorsprong, maar zonk weg in het volkerenchaos van Voor-Azië en Afrika. De dunne Noordse heerserslaag van de Hellenen werd opgeslokt door de twintigvoudige overmacht van de ooit onderworpenen, en met de drager van het homerische karakter verdween ook de zielsgestalte van de Griekse mens voorgoed. Deze strijd tussen verschillende rassenzielen vormt voor ons vandaag de kern van de wereld- en cultuurgeschiedenis. Hierdoor verschijnen de groten uit het verleden in een ander licht voor ons geestesoog, en daarom beoordelen we de Duitse geschiedenis en de aard van de geestelijke en politieke strijd van onze tijd anders. We erkennen geen "oudheid, middeleeuwen en nieuwe tijd" als een lineaire ontwikkeling waarbij de ene tijd naadloos overgaat in de andere. Voor ons begint de geschiedenis steeds opnieuw waar een nieuw mensentype over een ander heeft gezegevierd. Met de overwinning van het Germanendom op het late Rome, in de uitwerking van die overwinning, en in de opbouw van de waarden die ons zijn nagelaten door Theoderik, Stilicho, de Otto's, Frederik II, de dichters van de heldensagen en de bouwers van de domkerken, ligt voor ons de kern van een Duitse geschiedbeschouwing. Deze wordt gemeten aan de vraag of een persoonlijkheid of een opvallende daad de Germaanse ziel heeft verheven, gelouterd en versterkt. Sommige op zichzelf sterke gestalten uit de Duitse geschiedenis zullen hierdoor niet verdwijnen, maar een andere betekenis en waardering krijgen. Wat vroeger bewondering opriep, kan nu afwijzing ontmoeten; wat ooit minder gewaardeerd werd, zal in het helderste licht van onze verering staan. Deze benadering is noch onzakelijk, noch onrechtvaardig, zoals ons vaak wordt verweten. Ook onze critici rangschikken gebeurtenissen en personen niet als neutrale kroniekschrijvers, maar oordelen vanuit hun eigen standpunten, zoals een gedroomde "menselijkheid" of een religieus-politiek ideaal.

Rechtvaardig vinden wij vooral om mannen – kunstenaars, denkers, uitvinders, staatsvormers – te beoordelen op basis van de gevolgen van hun daden voor het volk waaruit zij voortkwamen. Niemand heeft deze werkelijke rechtvaardigheid scherper verwoord dan Nietzsche: “Objectiviteit en rechtvaardigheid hebben niets met elkaar te maken,” stelt hij, waarbij hij onder objectiviteit de “koude en verachtelijke neutraliteit van de zogenaamde wetenschappelijke mens” verstaat. Hoe zorgvuldig we ook omgaan met de authentieke documenten van het verleden, we weten nu dat het schrijven van geschiedenis evenzeer een daad van waarderen is als het vormgeven van geschiedenis voor de toekomst in het heden. Want de strijd van vandaag is aan de ene kant een verbitterd ontkennen en aan de andere kant een hartstochtelijk bevestigen, een met politieke machtsmiddelen gevoerde poging om, tegen de bloed- en natuurloze wereldstad in, de wetten van de aristocratische natuur en de geboden van het Germaanse bloed opnieuw tot overwinning te brengen.

Deze houding komt duidelijk tot uiting in paragraaf 24 van het nationaalsocialistische programma, dat het Germaanse zedelijkheidsgevoel centraal stelt in de waardering.

Artikel 1 van de Weimarer Grondwet luidt: “De staatsmacht gaat uit van het volk.” Dit is de uitdrukking van het liberalisme, dat na de afschaffing van de monarchie een ongrijpbare, nevelige “volkssoevereiniteit” predikte en de “volksmening” reduceerde tot een mechanische optelling van in geheime stemming uitgebrachte stemmen voor een partij of wet. Dit staatsdenken rust op de overtuiging dat kwantiteit kwaliteit garandeert. Een waardering ligt aan dit liberaal-marxistische denken niet ten grondslag, en het moet worden opgemerkt dat het politieke denken van het prerevolutionaire monarchistische Duitsland in wezen niet verschilde van deze materialistische opvattingen. Een nationaalsocialistisch staatsbeginsel aan het hoofd van een nieuwe grondwet zou daarom ongeveer als volgt luiden: “De staatsmacht van het Duitse Rijk berust op de handhaving van de nationale eer!” Hiermee zou een maatstaf worden geschapen voor politieke persoonlijkheden en hun handelen. Hoewel meningsverschillen onvermijdelijk zijn, zouden deze gericht zijn op een hoogste waarde. Vandaag bestaan er partijen die het idee van nationale eer volledig verwerpen, die zelfs het “recht” op landverraad claimen en leiders naar voren schuiven die onder een Duitse staatsopvatting allang achter tralies zouden zitten. Hierdoor is ons politieke leven chaotisch, stijlloos en doelloos, voortdurend wankelend door parlementaire meerderheden met tegenstrijdige belangen, die slechts tijdelijk door compromissen worden gladgestreken. In het toekomstige rijk van het nationaalsocialisme zullen mensen blijven strijden over middelen en wegen, maar over het doel zullen zij het eens zijn, of zij zullen worden uitgeschakeld. Dit doel is altijd: de gezondheid, eer en vrijheid van het Duitse volk.

Eensgezindheid over dit doel kan alleen worden bereikt door mensen van verwante aard, die de bloed- en lotsgemeenschap van alle Duitsers intens kunnen voelen. Daarom stelt ons programma dat alleen volksgenoten staatsburgerrechten mogen krijgen. Dit is geen uiting van reactionair chauvinisme, maar de meest fundamentele vorm van zelfbehoud. Door het negeren van deze levenswet ging het oude “Tweede Rijk” ten onder, en zal Duitsland als geestelijke, politieke en volkse eenheid verdwijnen als niet de systematische uitsluiting van wat biologisch en zielsmatig vreemd is aan het Duitserdom door een doelbewuste staatsleiding wordt uitgevoerd. Adolf Hitler heeft herhaaldelijk benadrukt dat geen politieke of sociale omwenteling op lange termijn houdbaar of waardevol kan zijn zonder 1. uitbreiding van de levensruimte en 2. biologische verbetering van het mensdom. De eenvoudige vaststelling dat joden geen volksgenoten kunnen zijn, vormt daarom een vanzelfsprekende eis voor een Duitse volksstaat.

De jood is in elk opzicht een tussenhandelaar; door bank- en beursspeculaties, ramsjwarenhuizen en dubbele staatsburgerschap is hij, als gevolg van zijn specifieke karakter, een grote geldmacht geworden. In een democratie betekent geld macht, politieke invloed en toegang tot de “samenleving”. Het Duitse volkstum is sinds de noodlottige jodenemancipatie door de liberaal Hardenberg, door de invloed van joden in geestelijke en politieke leidende posities, ontwricht. Door luxe-eisen versleet de oude Pommerse zwaardadel in de grootsteden met joodse dochters van commerciële magnaten. Deze bloedvermenging op het meest gevoelige punt van het maatschappelijk lichaam leidde tot karakterverlamming en geestelijke degeneratie, die alleen kan worden genezen door de uitsluiting van joden en jodenbastaards – waarbij individuele tragische gevallen moeten worden geaccepteerd. Deze genezing moet politiek worden gerealiseerd door het ontnemen van alle burgerrechten en het onderwerpen aan vreemdelingenwetgeving, en op volkstumniveau door het niet erkennen van huwelijken tussen Duitsers en joden, ongeacht hun geloof, met bijbehorende sociale gevolgen.

Hierbij hoort ook, hoewel nu nog niet urgent, een principieel verbod op relaties met negers en hun afstammelingen. Frankrijk, dat de jodenemancipatie invoerde, heeft in feite al de negeremancipatie gerealiseerd. Relaties tussen Fransen en negerinnen – en vice versa – worden in het Parijse leven amper bekritiseerd. Negerplastiek is in de mode, en negerpreken via de radio zijn geen zeldzaamheid. In recente jaren vertegenwoordigde een neger Frankrijk in de Volkenbond inzake koloniale zaken, en in 1931 werd deze zwarte man onderstaatssecretaris in het Parijse koloniaal bureau. Dit is de eerste keer in de Europese geschiedenis dat een neger toetreedt tot de regering van een witte staat, een symbolische daad met onvoorziene gevolgen. Over deze “negerminister” die boven witten spreekt, wordt nu in de gehele gekleurde wereld gesproken; het zelfbewustzijn van de zwarte slavenmassa’s groeit meer dan ooit. Franconia staat vandaag niet alleen bekend als de republiek van Rothschild, maar ook als een voorpost van Afrika op Europese bodem, en vormt daarmee een culturele bedreiging voor de gehele witte mensheid. Voor negers en negerbastaards geldt daarom hetzelfde als voor joden.

De joodse pers wijst graag op de bewering dat het Duitse volk, zelfs zonder joden, raciaal niet homogeen is, dat een staatsopbouw op raciale basis praktisch onuitvoerbaar zou zijn en alleen tweedracht tussen de stammen zou zaaien. Hieruit concluderen zij dat de nationaalsocialistische rassengedachte volks- en staatsvijandig is. Tegen deze typisch talmudistische misleiding moet worden ingebracht dat de rassenkunde weliswaar ongeveer vijf rassen in Europa onderscheidt, elk met hun eigen karakter, temperament en geesteshouding, maar dat het onbetwistbaar is dat het Duitse volkstum geen uniforme grijze mengeling vormt, maar voor zeker 80% teruggaat op het Germanendom. Dit Noordse Germanentum heeft de toon van het Duitse leven bepaald, heeft in veel gevallen ander Europees bloed geassimileerd en ongetwijfeld enige verrijking ondergaan. Maar alle waardevolle elementen, zoals die met westers of dinarisch bloed, vinden in de karakterwaarden van het Germaanse wezen hun maatstaf voor handelen en hun vormingsprincipe. Het geheimzinnige dat vandaag door miljoenen heen gaat, is juist dit zelfontwaken van het Germaanse Duitserdom. In overvloed stapelen zich werken op van deze grote zelfbeschouwing, en in veel opzichten lijken 1500 jaar geschiedenis soms weggevaagd in het licht van deze “voor”geschiedenis. We beginnen de geschiedenis van het Germaans-Duitse wezen niet met het jaar 1, maar gaan millennia terug en trekken een rechte lijn van de dragers van de megalithische cultuur naar Widukind en Bismarck. In dit grote ontwaken verschijnt elke Duitser, waar ter wereld ook geboren, als medestrijder zodra hij zich actief bewijst als drager van de waarden van Duitse eer en vrijheid. Degenen die minderwaardig zijn in lichaam en ziel worden door deze strenge eisen van praktische daden vanzelf uitgesloten. Zo zal door beproeving aan Germaanse waarden ook de stijl van het toekomstige Duitse leven ontstaan. De rassengedachte is dus geen vernietigend, maar een bindend

element – ja, het ultieme bindmiddel om een volk dat verzwakt is door nood, moeite, wereldstad en joods gif, te leiden naar eenheid en krachtige staatelijkheid.

Daarom eist het nationaalsocialisme de juridische uitsluiting van alles wat Afrikaans en Aziatisch is uit het Duitse leven, maar daarom ook de samenvoeging van het wereldwijde Duitserdom. Het heeft het – inmiddels verworpen – voorstel gedaan dat Duitstalige staatsburgers wereldwijd vertegenwoordigd zouden moeten zijn in het politieke Rijks-parlement van het thuisland. Voor Duiters met een vreemde nationaliteit ligt hier een tot nu toe schandelijk verwaarloosde plicht om een instantie te creëren die hun volkse en culturele belangen behartigt.

De punten 5, 7 en 8 van ons programma zijn vaak verkeerd begrepen. Deze betreffen de eis tot uitwijzing van hen die overal als “lastige vreemdelingen” worden gedeporteerd, met name de joodse massa’s die sinds 1914 uit de hele wereld naar Duitsland stroomden. Een buitenlander die eerlijk handel drijft, moet binnen de Duitse mogelijkheden natuurlijk geen obstakels ondervinden. Mocht Duitsland ooit niet-Duitse minderheden moeten herbergen, dan zou culturele autonomie moeten worden overwogen.

5. Wer nicht Staatsbürger ist, soll nur als Gast in Deutschland leben können und muß unter Fremdengesetzgebung stehen.

7. Wir fordern, daß sich der Staat verpflichtet, in erster Linie für die Erwerbs- und Lebensmöglichkeit der Staatsbürger zu sorgen. Wenn es nicht möglich ist, die Gesamtbevölkerung des Staates zu ernähren, so sind die Angehörigen fremder Nationen (Nicht-Staatsbürger) aus dem Reiche auszuweisen.

8. Jede weitere Einwanderung Nicht-Deutscher ist zu verhindern. Wir fordern, daß alle Nicht-Deutschen, die seit 2. August 1914 in Deutschland eingewandert sind, sofort zum Verlassen des Reiches gezwungen werden.

Uit deze overwegingen vloeien de eisen voort van de paragrafen 20, 21, 23 en 25. Tegelijkertijd leidt deze laatste gedachte naar het terrein van de Duitse buitenlandse politiek.

Buitenlandse politiek en economische ethiek

Buitenlandse politiek van het nationaalsocialisme
De houding van het nationaalsocialisme ten aanzien van buitenlandse politiek is vanaf het begin consequent en onwankelbaar geweest. Ondanks alle aanvallen heeft deze visie in 1929 haar krachtigste rechtvaardiging gevonden.

Het buitenlandbeleid van het Weimarer systeem, vertegenwoordigd door het Zentrum (*Deutsche Zentrumspartei, de katholieke politieke partij in Duitsland tijdens de Weimarrepubliek*), de Democratie en de Sociaaldemocratie, rustte, ondanks nuances, op enkele centrale uitgangspunten. Men overtuigde het Duitse volk ervan dat de oorlog van de Entente-machten niet gericht was tegen de werkende natie zelf, maar tegen de keizer, de vorsten en de zogenaamde 'militaire partij' – een term die vooral door de sociaaldemocratie werd overgenomen uit vijandelijke propaganda en ijverig werd gekoesterd. Daarnaast werd beweerd – zoals Emil Barth, de eerste 'volksvertegenwoordiger' van de revolutie, nog benadrukte in de laatste zitting van de revolutionaire afgevaardigden – dat de Entente Duitsland nooit zou durven knechten, omdat de solidariteit van het internationale proletariaat te sterk was om de uitbuiting van het werkende Duitsland toe te staan. Dit standpunt werd al op 20 oktober 1918 door de *Vorwärts* verwoord: “Weerloos kan geen vrede ons maken.” Meer dan tien jaar lang heeft de sociaaldemocratie deze principes krampachtig verdedigd, in een begrijpelijke poging om de revolutie van 1918 te rechtvaardigen. Zelfs de meest overtuigde sociaaldemocraat moest echter gaandeweg erkennen dat de omwenteling had geleid tot ongeëvenaarde politieke en militaire machteloosheid en financiële knechtschap. De sociaaldemocratie had geen andere keuze dan het 'verruchte oude systeem' herhaaldelijk te veroordelen, waardoor zij zichzelf opnieuw tot handlanger van vijandelijke machten maakte. Vóór de aanvaarding van het Young-plan (*plan uit 1929 om de Duitse herstelbetalingen na de Eerste Wereldoorlog te herstructureren*) verklaarde de *Vorwärts* (*krant van de Duitse Sociaaldemocratische Partij*) op 30 augustus 1929 dat de jaarlijkse tributen het gevolg waren van de oorlog tegen de hele wereld, waarin het keizerrijk Duitsland had gestort. Tijdens de bijeenkomst van de Tweede Internationale in augustus 1929 in Wenen stelde de Oostenrijkse leider Otto Bauer, onder gejuich van marxistische vertegenwoordigers, dat Habsburg en Hohenzollern de wereld in de rampspoed van de wereldoorlog hadden gesleept.

Het Verdrag van Versailles, ondertekend door de sociaaldemocraat Müller en de Zentrum-leider dr. Bell, is gebaseerd op de leugen van de oorlogsschuld, zoals talloze keren is bevestigd. Op deze leugen berusten alle latere financiële dictaten, die worden voorgesteld als een rechtvaardige straf voor het Duitse volk, dat de wereldoorlog zou hebben ontketend. Hiermee maakt de Tweede Internationale, en daarmee de sociaaldemocratie in Duitsland, zich bewust medeplichtig aan de doodsvijanden van het scheppende Duitse volk.

Een derde stelling, die naast de sociaaldemocratie vooral door het Zentrum consequent wordt verdedigd en uitgevoerd, is de bewering dat het centrale probleem van Europese verzoening ligt in een verstandhouding tussen Duitsland en Frankrijk. Hoe men ook over dit ideaal denkt, het was vanaf het begin een misleide illusie om een reële staatspolitiek op deze vrome wens te baseren. Hoewel de ideologieën van de Weimarer partijen verschillen, leiden ze tot dezelfde conclusie. De democratie en de sociaaldemocratie, als door joden geleide partijen, koesterden altijd een onuitroeibare liefde voor het Frankrijk van de jodenemancipatie. Zelfs tijdens de oorlog stelde de *Vorwärts* een parlement naar Frans model voor als een nastrevenswaardig doel. De heerschappij van joodse bankiers in Parijs, ondersteund

door dit parlement, was een droom voor joodse beursspeculanten in Berlijn. Een 'verstandhouding' met Frankrijk betekende voor marxistische en democratische kringen in Berlijn en Frankfurt een groot bank- en zakenproject, een fusie van financiële concerns, het uitschakelen van een nationalistisch Duitsland en het accepteren van Franse machtspolitiek.

Het Zentrum zag echter een ander Frankrijk: het Frankrijk als 'oudste dochter van de rooms-katholieke kerk'. Tijdens de oorlog had de rooms-katholieke kerk, ondanks eerdere vrijmetselaarsinvloeden, haar positie versterkt. Onder het Franse officierenkorps waren invloedrijke katholieken vertegenwoordigd, zoals maarschalk Foch. Religieuze orden waren kapitaalkrachtig en kochten in Parijs vastgoed op. Het Institut Catholique, onder leiding van Beaudrillard, werkte intensief, en de Franse kreet dat vechten tegen Frankrijk gelijkstond aan vechten tegen God, werd door alle Franse katholieken omarmd. De Belgen, onder kardinaal Mercier, vereenzelvigden het christendom met het Franse wezen, een lijn die tot op heden wordt voortgezet door aartsbisschop Ruch in Straatsburg, door het omwinden van kruisen met de Franse vlag in kerken, en door Franse bisschoppen die nationalistische oproepen tegen Duitsland ondertekenen, expliciet verbiedend dat deze als heidens worden bestempeld. Volgens de *Badische Beobachter*, het toonaangevende blad van het Zentrum, moet Duitsland de Franse hegemonie accepteren en een Oost-Locarno met Polen sluiten. Een geslaagde 'verstandhouding' met Frankrijk volgens het Zentrum zou de militair-politieke en financieel-politieke overheersing van Parijs over Europa onaantastbaar maken. Onder vage beloften, zelfs van 'geloofsgenoten in Polen', wil men het gestolen goed op een manier toewijzen die geen al te grote verontwaardiging in Duitsland oproept, om vervolgens, samen met de democratie en sociaaldemocratie, Duitsland als een derde-rangs macht in te voegen in een systeem dat het Zentrum de 'westerse taak' noemt en de sociaaldemocratie als Pan-Europa aanduidt.

Naast ideologische en raciale motieven speelde bij de sociaaldemocratie ook financiële druk een rol. Tijdens de oorlog vloeiden enorme sommen geld uit Engeland en Frankrijk via Zwitserland, Nederland en Denemarken naar marxistische handen in Duitsland. De Franse spion Desgranges beschreef in zijn boek *In geheimer Mission beim Feinde* hoe hij als vetleverancier in Duitsland opereerde, in directe dienst van het Franse spionagebureau en Clemenceau. Hij stelt triomfantelijk dat met Franse financiële steun de revolutie op het geplande moment uitbrak. Desgranges noemt voorzichtig slechts de overleden Hugo Haase als zijn medewerker. Haase, voorzitter van de sociaaldemocratische Rijksdagfractie bij het uitbreken van de oorlog, splitste een deel af en richtte de Onafhankelijke Sociaaldemocratische Partij op met figuren als Rudolf Breitscheid, Artur Crispien en Rudolf Hilferding, die zich inspanden om oorlogskredieten te weigeren. Volgens Desgranges was Haase, een jood, een medeplichtige en profiteur van Franse fondsen. Het is duidelijk dat andere figuren ook profiteerden van deze geldstromen uit Parijs en Londen. Historisch onderzoek moet uitwijzen wie van Haase’s medewerkers op de hoogte was en wie zelf profiteerde, terwijl ze nu proberen de SPD in de 'oude lijn' te houden.

Uit deze ideologische en politieke dwangposities zijn verdragen voortgekomen zoals Locarno, het Volkenbondspact, de ontwapeningskwestie, Kellogg, Dawes en Young. Telkens gingen Franse eisen voor verdere beveiliging van Versailles samen met pogingen van Weimarer partijen om een nieuwe 'verstandhouding' met Frankrijk te bereiken, waarbij de resulterende protocollen als succes voor Duitsland werden voorgesteld. Het woord Locarno wordt nu met een schamper lachje uitgesproken, maar destijds werd deze bijeenkomst door de joodse en Zentrum-pers als een ongeëvenaard succes van Gustav Stresemann en zijn verstandhoudingspolitiek geprezen. De wereldpers sprak van de 'verzoening van Europa', en toen Stresemann zijn eerste rede in de Volkenbond hield, kende de vreugde geen grenzen omdat Duitsland als 'gelijkberechtigde factor' in de wereldpolitiek zou zijn getreden. Maar al

snel bleek dat het Dawes-dictaat, dat Stresemann als een 'bijbel van de economie' en een 'zilveren streep aan de horizon' had bestempeld, geen vruchten afwierp. Integendeel, zoals de nationaalsocialisten hadden voorspeld, kon Duitsland de gevraagde tributen niet betalen, was het niet in staat de nalevingspolitiek voort te zetten zonder in te storten, en was een fundamentele herziening van zowel Versailles als Dawes noodzakelijk.

De conferenties van Parijs en Den Haag moesten het onhoudbare Dawes-pact aanpassen, maar opnieuw waren het de sociaaldemocratie, het politieke burgerdom en het Zentrum die alles deden om de verstandhouding met Frankrijk in stand te houden. Uit angst om de mislukking van de Franse politiek onder ogen te zien en het Duitse volk daarover op te helderen, ontbrak de moed. Ondanks de zware voorwaarden zetten deze partijen zich in voor de aanvaarding van het Young-plan. In die dagen rees voor het Weimarer systeem een tegenstander die het uiteindelijk zal overwinnen: de Nationaalsocialistische Duitse Arbeiderspartij (NSDAP). Deze partij werd de stem van het uitgeplunderde, scheppende volk en vervulde haar plicht door met alle middelen een volksinitiatief en een volksstemming tegen het Young-plan te organiseren. Hoewel dit numeriek niet slaagde, dwong het de voorstanders van het Young-plan zich officieel vast te leggen. Via radiotoespraken, waarvan de tekst niet meer te ontkennen valt, deden zij beloften die nu, gezien de ineenstorting van deze onderwerpingspolitiek, tegen hen gebruikt worden. Minister Severing verklaarde destijds, terwijl dr. Schacht in Parijs niet verder wilde gaan dan 1600 miljoen goudmark aan tributen, dat 2000 miljoen per jaar een verlichting zou zijn waarop men kon ingaan. Dit historische woord van de Pruisische minister van Binnenlandse Zaken zullen nationaalsocialisten hem blijven voorhouden. Severing beweerde ook dat het scheppende volk de verlichtingen van het Young-plan zou voelen en dat iedereen daaraan moest bijdragen. Minister van Buitenlandse Zaken dr. Curtius, opvolger van Stresemann, stelde in een radiotoespraak dat de verlichtingen van het Young-plan onmiskenbaar waren en dat geen dialectiek dit feit kon ontkennen. Minister van Financiën Moldenhauer voorspelde dat na de aanvaarding van het Young-plan de economie zou herstellen, de kredieteconomie zou opleven en de belastingen zouden worden afgebouwd. Moldenhauer, die bij zijn aantreden beloofde binnen veertien dagen de financiën op orde te hebben, verdween geruisloos binnen zijn partij, de Deutsche Volkspartei. Zijn opvolger, democraat Dietrich, zette de Young-politiek voort met hetzelfde optimisme, om enkele maanden later te verklaren dat honger het Duitse volk door de straten zou jagen. Toch beweerde hij tijdens de grondwetsviering in de Rijksdag van 1931 dat Duitsland sinds 1923 een ongeëvenaarde economische opgang kende.

Het Young-dictaat trad in werking, maar binnen een jaar bleek dat de beloofde verlichtingen uitbleven en zelfs in hun tegendeel omsloegen. Onder leiding van Zentrum-kanselier Brüning moesten de angstige democraten krampachtige inspanningen leveren om het instortende systeem overeind te houden. De noodverordeningen begonnen, en de ene paragraaf na de andere van de Weimarer Grondwet werd opgeofferd aan artikel 48 (*dat de president noodbevoegdheden gaf om per decreet te regeren*). Eind juli 1931 was Duitsland zo ver dat het Zentrum-orgaan *Germania* verklaarde dat het de donkerste dagen van de Duitse geschiedenis waren en dat het volk niet besefte aan welke afgrond het stond. SPD-voorzitter Wels bevestigde in de *Vorwärts* van 10 juli 1931 dat president Hoovers boodschap bevrijdend had gewerkt, omdat Duitsland werkelijk voor de ineenstorting stond. Deze onvoorzichtige bekentenissen uit het Zentrum en de SPD leggen ondubbelzinnig vast dat de veelgeprezen nalevings- en verstandhoudingspolitiek na tien jaar ellende Duitsland aan de rand van de afgrond heeft gebracht.

In elk ander land zou een regering na zo’n catastrofale mislukking aftreden en de leiding overlaten aan hen die al tien jaar lang correct hadden voorspeld wat zou gebeuren. De NSDAP waarschuwde bij de

toetreding tot de Volkenbond, de aanvaarding van het Locarno-pact en het Dawes-dictaat dat Duitsland door deze verdragen steeds verder geketend zou worden, dat de offers aan Frankrijk tevergeefs waren en dat Duitsland na enkele jaren, dubbel en driedubbel verzwakt, in dezelfde situatie zou verkeren als voor de Ruhrinvasie. Deze verzwakking was het doel van de Franse politiek, een consequente voortzetting van het Franse streven om Duitsland niet alleen militair machteloos te houden, maar ook volkswijs te breken en uiteindelijk te vernietigen. Dit doel nastrevend sinds eeuwen, leidt Frankrijk bij elke kans alle krachten die tegen Duitsland gemobiliseerd kunnen worden. Vandaag zijn dat Polen en de Kleine Entente, die door Frankrijk – onder vrome vredesredes van Briand – van spoorwegen en wapens worden voorzien voor het geval Duitsland, verzwakt door tributen en een joodse pers, zich tegen de Franse overheersing verzet.

De NSDAP richt vandaag, aan de vooravond van cruciale beslissingen, opnieuw een aanklacht tegen het Zentrum, de sociaaldemocraten en het democratische burgerdom. Zij hebben Duitsland in de geest van de Franse politiek verzwakt, de nationale wil verlamd en het door een krankzinnige leningpolitiek tot een speelbal van internationale financiële machten gemaakt. Welke motieven hierbij doorslaggevend waren, blijft onduidelijk. De politieke manifesten van deze partijen spreken voor zich, en de resultaten zijn zo tastbaar dat ontkennen niet meer mogelijk is. Het Zentrum heeft zijn vergoelijkingspogingen opgegeven, en rijkskanselier Brüning verklaarde medio augustus 1931 aan een Engelse journalist dat de winter van 1931/32 mogelijk de zwaarste in honderd jaar zou zijn, met een leger van zeven miljoen werklozen. Dit is het bankroet van de politiek van het Zentrum, de sociaaldemocratie en de democratie.

De visie van de NSDAP op buitenlandse politiek

Hoe heeft de NSDAP de kwesties van buitenlandse politiek benaderd? Wat stelde zij tegenover de illusiepolitiek, die in de ineenstorting van de tolunie in Genève (september 1931) een dieptepunt bereikte?

Allereerst moet worden erkend dat buitenlandse politiek niet alleen een kwestie van kennis is, maar in zware tijden vooral van karakter. Verschrikkelijke gebeurtenissen in het volkerenleven ballen zich soms samen in enkele uren, waarin over eeuwen wordt beslist. In die momenten hangt alles af van het karakter van de vertegenwoordiger van een volk.

Het nationaalsocialisme stelt dat niet alleen nieuwe gedachten nodig zijn, maar een volledig nieuw denken. Dit vereist het overwinnen van een kwaadaardig erfgoed. Door de middeleeuwen heen werd het gezonde verstand van het volk verkreukeld door scholastisch denken, en later versterkte een verkeerd begrepen humanisme dit abstracte denken. De wereldgeschiedenis werd beoordeeld vanuit dogma's en luchtige veronderstellingen. Dit denken veroorzaakte in de binnenlandse politiek groot onheil, maar in de buitenlandse politiek nog grotere catastrofes, omdat een volk binnenslands nog enige controle heeft, terwijl de wereld daarbuiten amper aan beslissingen onderhevig is.

Uit dit abstracte denken vloeiden noodlottige beslissingen voort: de solidariteit van het proletariaat, de rede in de wereld, culminerend in dromen van een Paneuropa en een pacifistische wereldrepubliek. Deze dromen van Duitse arbeiders en abstracte geleerden stortten in 1914 en 1918 in, maar hun profeten blijven deze levensvijandige gedachten verkondigen.

Ook aan de nationale kant is dit abstracte denken doorgedrongen. Sommigen menen dat na 1918 twee fronten bestaan: overwinnaars en overwonnenen, en dat Duitsland, als overwonnene, zich moet verbinden met alle onderdrukte volkeren. Dit is een gevaarlijke gedachte. In werkelijkheid waren de Entente-fronten in 1914 niet organisch, maar broos, zoals Clemenceau en Robertson in hun memoires

bevestigen. Alleen angst voor Duitsland hield ze bijeen. Na de oorlog bleef dit front niet uit noodzaak intact, maar door de zwakte van de Duitse buitenlandse politiek, die verzuimde scheuren te benutten en het front te ontwrichten.

De NSDAP verwijt de eerdere buitenlandse politiek niet zozeer dat zij offers bracht, maar dat zij deze aan de verkeerde partij bracht – Frankrijk – zonder adempauze te creëren om krachten te verzamelen. Dit leidde tot verdere verzwakking, omdat de offers de onverzadigbare vijand alleen begeriger maakten.

Bismarcks politiek richtte zich op de isolering van Frankrijk, een voorwaarde die in vergetelheid raakte. Frankrijk heeft de nederlaag van 1871 nooit verwerkt en zocht onmiddellijk bondgenoten tegen Duitsland, met name Rusland. Bismarck hield Rusland echter grotendeels uit Franse greep via het herverzekeringsverdrag, waarbij hij Rusland invloed op de Balkan en mogelijk de Dardanellen beloofde in ruil voor neutraliteit in een oorlog met Frankrijk. Hij consulteerde Engeland, dat in zijn overmoed afwees. Later, toen Engeland toenadering zocht, was het verdrag al gesloten.

Vandaag wordt herhaaldelijk beweerd dat Duitsers en Fransen geestelijk dicht bij elkaar staan en dat een verstandhouding Europa kan redden. Een dergelijke woordspeling kan geen basis vormen voor buitenlandse politiek. De nationaalsocialistische buitenlandse politiek staat tegenover de ijzeren feiten van een duizendjarige geschiedenis en de dynamiek van Franse ambities, die niet met krantenpapier of geleerd gebabbel bestreden kunnen worden. Sinds Lodewijk XI, de grondlegger van de Franse centralistische staat, verklaarde dat Elzas-Lotharingen en de Rijn het volgende doel waren, hebben alle Franse leiders dit nagestreefd, ongeacht de staatsvorm. Ook de oorlog van 1870/71 werd door Napoleon III met dit doel ontketend.

Dit is een reëel feit, dat niet door gepraat in Parijs of Berlijn verdwijnt. Duitsland had een kans in 1904/05, tijdens de Russisch-Japanse oorlog, toen Rusland zijn krijgsmacht in het Verre Oosten inzette en Duitsland in het oosten werd ontlast. In Parijs vreesde men een afrekening, vooral toen een Marokkocrisis uitbrak doordat Frankrijk verdragen schond zonder Duitsland te raadplegen. Volgens de memoires van de Duitse ambassaderaad in Londen, baron von Eckardstein, die verkeerde in joodse financiële kringen, werd een oorlogszuchtige stemming in Duitsland voorkomen door zijn contacten met de Franse minister-president. Destijds ging het bij Von Bülow en zijn kring meer om wereldvrede dan om een sterk Duitsland. Stafchef von Schlieffen stelde dat een conflict toen waarschijnlijk in Duits voordeel zou zijn beslist.

Na de oorlog had Frankrijk rust nodig om zijn veroveringen te verteren, zijn bewapening langs de Duitse grens te versterken, zijn noordelijke provincies te herbouwen en zijn nieuwe bondgenoten te bewapenen. Frankrijks eeuwenoude streven naar de Rijn en de vernietiging van Duitsland als staat in Europa bleef onverminderd. Het gebruikt politieke, militaire en financiële middelen met ongeëvenaarde behendigheid.

De NSDAP stelt vast dat Frankrijk na de oorlog een nieuwe oorlog begon, met andere middelen. Duitsland betaalt de Franse bewapening, vestingwerken, vloot en havens via herstelbetalingen, en rust zo zijn doodsvijand uit. Adolf Hitler verkondigde dit al twaalf jaar, en de nationaalsocialistische beweging heeft deze positie onwankelbaar verdedigd. Een verstandhouding is niet mogelijk zolang deze gelijkberechtiging van twee volkeren impliceert, iets waartoe Frankrijk zich nooit vrijwillig zal lenen.

De NSDAP bereidt geen revancheoorlog tegen Frankrijk voor, maar streeft naar een Duitsland dat geen prooi is voor Franse machtshonger. Zij wil levensruimte voor een groot cultuurvolk, ruimte voor de boer in het oosten, zodat het Duitse volk zichzelf kan voeden. In het oosten, op grond met Duits bloed

veroverd en gecultiveerd, heeft zich een vijand uitgebreid: Polen, Frankrijks satelliet. Dit ontkennen betekent duizend jaar Duitse geschiedenis en offers opgeven.

Daarom is het de taak van de Duitse buitenlandse politiek om te bepalen welke staten geen belang hebben bij de door het Zentrum geaccepteerde Franse hegemonie. Italië heeft levensruimte nodig en zoekt gebieden nabij het moederland, maar werd na de oorlog beloften ontnomen. Het heeft belangen op de Balkan, die botsen met die van Frankrijk. Duitsland heeft deze kansen niet benut, en na jaren van kritiek op het fascisme moest Brüning naar Rome reizen, gedwongen door de ineenstorting van de Zentrum-ideologie.

Reichsbankpresident Luther beloofde in juni 1931 dat de begroting binnen veertien dagen in orde zou zijn, maar keerde teleurgesteld terug uit Londen, Parijs en Bazel, geconfronteerd met onaanvaardbare Franse voorwaarden. In de toluniekwestie deelde Frankrijk Duitsland een zware slag toe. Hongarije, dat zijn lot loyaal aan Duitsland had verbonden, moest in augustus 1931 knarsetandend toenadering zoeken tot zijn vijanden, omdat Duitsland geen sympathie toonde voor 'Horthy-Hongarije'. Frankrijk onderhandelt met Moskou om Polen te versterken voor een mogelijke aanval op Oost-Pruisen. Engeland, bedreigd door de Franse luchtvloot en financiële macht, bouwt zijn eigen defensie uit.

Duitsland blijft offers brengen aan Frankrijk, die niets opleveren. De nalevingspolitici beweren dat geen andere politiek mogelijk is, maar de NSDAP stelt dat een buitenlandse politiek met marxisme onmogelijk is, omdat het verbonden is met de Franse vijand. Het burgerdom heeft de Franse politiek bestreden met dit frankofiele marxisme, waardoor de nationale opstand werd onderdrukt.

De toekomstige staat zal specifieke oplossingen moeten vinden afhankelijk van de situatie, maar het fundamentele inzicht is dat alles moet worden gedaan om Franse overheersing te voorkomen. Tegenstanders vrezen dat een nationaalsocialistische regering een Franse inval uitlokt, maar die kans groeit juist door de huidige machteloosheid. Een verenigd Duitsland, verbonden met Frankrijks tegenstanders, verhoogt het risico voor Frankrijk aanzienlijk. De wedergeboorte van de buitenlandse politiek begint met een karakterwedergeboorte: een ijzeren wil om Frankrijk nuchter te erkennen en alle krachten te bundelen om het Duitse volk te beveiligen.

Economische ethiek van het nationaalsocialisme

Omdat dit geschrift geen economische voorlichting beoogt, beperk ik mij tot het fundamentele standpunt van waaruit het nationaalsocialisme economische kwesties benadert.

Gottfried Feder benadrukte terecht, tegen de individualistische rendabiliteitsopvatting, dat economie behoeftebevrediging moet zijn. De leus “gemeenschapsbelang gaat voor eigenbelang” betekent dat nationale behoeften boven privéwinsten staan. Hiermee is de taak van een volkseconomie helder omlijnd, maar we moeten dieper gaan.

Als raciale gezondheid en erfelijke geschiktheid de basis vormen voor staat en cultuur, en politiek dient ter behoud van het bloed, geldt dit ook voor de economie. Haar doel is het volk te versterken in zijn strijd om bestaan, tegen uitwendige en inwendige bedreigingen. De economie krijgt een biologische zending, en pas wanneer deze wordt erkend, kan de beoordeling van economische vormen beginnen. Het nationaalsocialisme wijst dogmatische vormen af, in tegenstelling tot theoretische speculaties die nu, na de ineenstorting van privaatkapitalistische doctrines, als paddenstoelen opkomen. Zelfs in nationalistisch Duitsland zijn er dromers die alles willen nationaliseren. De NSDAP gelooft echter dat een ware staat de persoonlijkheid niet alleen in de politiek, maar ook in de economie moet herstellen. Onder het liberale systeem wordt de schepper onderdrukt door financieel kapitaal en anonieme

vennootschappen. Om de persoonlijkheid in techniek en economie te bevrijden, moet deze worden verlost van speculatieve geldheerschappij. Daarom eist het nationaalsocialisme nationalisatie of staatscontrole over grootbanken en krediet, en afschaffing van anonieme vennootschappen.

De Duitse economie is te zwak om zich te bevrijden van joodse grootbankiers; alleen een sterke politieke beweging kan dit. De NSDAP neemt deze taak op zich, niet uit liefde voor industrie, maar vanuit de erkenning dat dit de enige manier is om arbeiders te helpen. Als gezondheid en kracht van de natie het hoogste goed zijn, en kredietcontrole in nationaalsocialistische handen ligt, kan het lot van miljoenen arbeiders direct worden beïnvloed. Nu knelt het financieel-kapitalisme de ondernemer; in een nationaalsocialistische staat treedt het gemeenschapsbelang in de plaats, met de regering die ondernemers op hun plicht wijst.

Generaties arbeiders werden door de oprukkende techniek beroofd van hun bestaansrecht. Hun protest was gerechtvaardigd, en de strijd tegen 'fabrieksbaronnen' vaak noodzakelijk. Het 'Tweede Rijk' kon dit probleem niet oplossen, noch via Bismarcks top-down aanpak, noch via liefdadigheid. Weinigen in de geestelijke elite (Perrot, Lagarde, Nietzsche) zagen dat het om een Germaans rechtsgevoel tegen een verdemocratiseerde beurswereld ging. De verontwaardiging van de arbeiders was een rechtsgevoel, en het nationaalsocialisme leidt dit, verdwaald in het marxisme, terug naar karakterwaarden.

In Germaanse gilden werd reinheid geëist; volgens oud-Germaans recht was alleen een man van eer rechtsbevoegd; een bankroet was voor een Hanzekoopman het ergste lot. Vandaag beschermt de sociaaldemocratie zwendelaars (Barmat, Sklarek) en toont daarmee haar onvermogen om het corrupte kapitalisme te bestrijden; zij is een aanhangsel van diens slechtste uitwassen. Een bankroet is nu vaak een welkom middel voor 'bedrijfsliquidatie', zonder aanstoot. De genezing begint met de wederherstelling van een Germaanse economische ethiek, waarbij eer het hoogste goed is en het economische gedrag van staat, gemeenten en individuen eraan wordt gemeten. Alleen dan zijn de

voorwaarden voor economische sanering geschapen, en zullen de technische vormen zich ontwikkelen, bepaald door het politieke lot van de natie.

Na 1871 kozen we voor overindustrialisatie in plaats van oostelijke expansie, zoals Hendrik de Leeuw of Frederik de Grote. Dit schiep vijandschap met alle wereldhandelnaties, zonder een bondgenootschap met Rusland te sluiten. Vandaag vult de exportpolitiek onder tributendruk Franse kassen en wekt weerstand. Zonder ommekeer is economische sanering onmogelijk.

Buitenlandse en binnenlandse politiek vormen een organisch geheel. Zonder karakterwedergeboorte is geen krachtige buitenlandse politiek mogelijk; zonder verstandige buitenlandse politiek is de genezing van de natie moeilijk. In deze strijd is de agrarische politiek steeds centraler geworden. Het nationaalsocialisme herstelt het aanzien van de boer, die in de middeleeuwen werd bespot, door Romeinse rechtsgeleerden van zijn Germaanse recht beroofd, door latijnsprekende rechters gemarginaliseerd, in liberale tijden als achterlijk bespot, en door het marxisme met uitroeiing bedreigd. De NSDAP erkent de boer niet als een stand, maar als de basis van ons bestaan en de bron van raciale vernieuwing (W. Darré). In de wereldstad zien we geslachten vergaan, terwijl het dorp soberheid, werklust en vruchtbaarheid biedt, niet romantisch, maar als hoop op wedergeboorte.

Aan de boer zeggen wij: niet jullie standenpartijen, maar soldaten, middenstanders en arbeiders hebben voor jullie gestreden. Wat de wereldstad en het marxisme de boer aandeden, maakt het nationaalsocialisme goed. Boeren begrijpen dat zij de gemeenschap boven alles moeten stellen en in Hitlers vrijheidsbeweging moeten strijden, een moderne voortzetting van de 16e-eeuwse boerenoorlogen.

Alleen een nationaalsocialistische regering zal kredieten richten op scheppende bedrijven, niet op luxe- of exportindustrieën die boerenland veilen. Dit bewijst dat we geen volkseconomisch denken hebben, maar klassenbelangen. Een economische wedergeboorte vereist herstel van waarden, buitenlandse vrijheid, ruimtelijke uitbreiding en versterking van de boerenstand als levensvoorwaarde. Dan kunnen specialisten de afzonderlijke kwesties oplossen, vertrouwend op hen die politieke vrijheid bevochten.

Voor verdere details over economische kwesties verwijst de auteur naar de economische afdeling van de rijksleiding van de NSDAP.

Meer informatie over de buitenlandpolitieke grondslagen in A. Hitlers Mein Kampf (RM. 903) en in Der Aufbau einer deutschen Außenpolitik (beide bij Frz. Eher Nachf., München).

Wereldbeschouwing, religie, politiek

Het onderwerp van nationaalsocialisme en religie heeft sinds de oprichting van de NSDAP de gemoederen voortdurend beziggehouden. Adolf Hitler stelde zich vanaf het begin op als een staatsman die de realiteit van verschillende geloofsovertuigingen als een gegeven beschouwde en de politieke beweging buiten religieuze strijd wilde houden. In zijn boek *Mein Kampf* benadrukt hij, voortbouwend op een oeroud Germaans gevoel – dat zowel de Westgoten en Theoderik als de "heidense" Friese koningen bezielde – respect voor elke oprechte religieuze overtuiging. Ook het christendom, in de breedste zin als een aan Jezus Christus gebonden verschijnsel, zag hij als een fundamentele en bestaande spirituele basis van ons bestaan. Vanuit deze opstelling, die hij deelde met andere grondleggers van de nationaalsocialistische beweging, ontstond de veelbesproken paragraaf 24 van het partijprogramma. Men zou verwachten dat elke christelijke geloofsgemeenschap verheugd zou zijn over de opkomst van een arbeidersbeweging die met volle overtuiging streed tegen het zieldodende, atheïstische marxisme, die de idealistische gedachte oppakte tegen de mammonheerschappij van onze tijd en, zoals Jezus ooit deed, de zweep hanteerde tegen wisselaars en handelaren. Maar het tegenovergestelde gebeurde. Juist de partij die beweerde uitsluitend christelijke politiek te voeren, keerde zich tegen het nationaalsocialisme. Naarmate deze beweging sterker werd, schaarde deze partij zich steeds nadrukkelijker aan de zijde van de sociaaldemocratie, die vijandig staat tegenover elke religie. Ze vormde coalities om de christelijk-Duitse arbeidersbeweging uit te roeien en steunde krachten die al jaren de kerkverlatingsbeweging financierden – een propaganda die zelfs na het aangaan van deze coalities onverminderd voortduurt.

Er was namelijk iets wat het marxisme en het Zentrum evenzeer verafschuwden: het bewuste volksgevoel en de verwijzing naar het Germaanse zedelijkheidsgevoel, zoals vastgelegd in paragraaf 24. Tijdens katholiekendagen, die in werkelijkheid Zentrum-vergaderingen waren (zoals in Konstanz in 1923), werd het Duitse nationalisme als "de grootste ketterij" bestempeld. Bisschoppen (bijvoorbeeld in Mainz) en kardinalen zoals Bertram wedijverden in hun veroordeling van dit zogenaamde "neoheidentum". Als kerkelijke leiders verboden zij aansluiting bij de NSDAP en sloten op sommige plaatsen zelfs katholieke nationaalsocialisten uit van de sacramenten, beroepend op de katholieke leer. Opmerkelijk is echter dat in het streng katholieke Italië het meest uitgesproken nationalisme de staatsideologie en regeringsvorm werd. De paus, die decennialang elke verzoening met het liberalisme had afgewezen, sloot vrede met de leider van dit gloeiende nationalisme en noemde Mussolini na de ondertekening van het Lateraans Pact zelfs een "man der Voorzienigheid". In Italië klinkt nu vaker de koningshymne uit kerkorgels, en van kardinalen van Italiaanse afkomst wordt gezegd dat zij onder hun purperen gewaden het zwarte hemd van het fascisme dragen.

Het Duitse volk vraagt niets anders dan dat het recht op nationale trots, dat in Italië onbetwist is, ook aan hen wordt toegekend: het recht om een nationale staat op te bouwen die geworteld is in zijn eigen karakter. Als dit recht hun op basis van de "katholieke leer" door kerkelijke leiders wordt ontzegd, zijn er slechts twee mogelijke conclusies: of er bestaan twee katholieke leersystemen, of de vroomheid van de katholieke massa's wordt opzettelijk misleid om politieke doelen te bereiken. Aangezien de eerste mogelijkheid niet houdbaar is – de rooms-katholieke kerk kent slechts één hoofd – blijft alleen de tweede over. Het Zentrum stelt weliswaar zionisten en voorzitters van joodse gemeenschappen als Rijksdagkandidaten op en laat protestanten toe als invloedloze leden, maar blijft in wezen een streng katholieke confessionele partij. Net zoals het marxisme de natie wil splijten door de leer van de

klassenstrijd, heeft het Zentrum de Duitse natie een confessionele strijd opgelegd en het geestelijke, religieuze gevecht naar de sfeer van de machtspolitiek gebracht. Zoals de sociaaldemocraat enkel zijn klasse voor ogen heeft, zo heeft de Zentrum-leider enkel zijn confessionele belang. Deze partij leeft van strijd en haat daarom de NSDAP uit de grond van haar hart, omdat deze binnen haar gelederen op voorbeeldige wijze religieuze verdraagzaamheid praktiseert. Religieuze meningsverschillen en filosofische discussies moeten buiten de partijorganisatie worden uitgevochten. Zodra de partij samenkomt, zodra de SA haar bruine hemd aantrekt, zijn er geen katholieken of protestanten meer, maar enkel nog Duitsers die vechten voor het bestaan en de eer van hun volk. In de NSDAP wordt geen enkele medestrijder gevraagd of hij katholiek, evangelisch, lid van de Deutsche Kirche of gereformeerd is; doorslaggevend is zijn bijdrage aan de strijd voor de Duitse vrijheid. De diepe wonden van de Dertigjarige Oorlog begonnen eindelijk te helen in de nationaalsocialistische beweging, net zoals de wonden van de marxistische en burgerlijke klassenstrijd begonnen te genezen. Toen verhief zich de geconcentreerde tegenstand van politieke parvenu's die hun parasitaire bestaan voedden met het bloed uit deze wonden. De marxisten schreeuwden "kapitalistenknechten", de burgerlijke leiders tierden "nationaalbolsjewieken", en het Zentrum riep "vijanden van elke religie". Ze logen allemaal.

Nooit is er zo gewetenloos omgesprongen met religieuze gevoelens als door het Zentrum en de politieke prelaten die het leiden. Eén punt in het bijzonder werd steeds opnieuw door hun ijverige dialectiek aangesneden. Het nationaalsocialisme presenteert zichzelf, zoals eerder vermeld, niet slechts als een politieke partij, maar ook als een wereldbeschouwing. Om de strijd tegen het Duitse nationalisme te versterken, wijst het Zentrum op deze wereldbeschouwing en bestempelt deze als een "heidense, antikatholieke rassenvergoding". Tegen deze strijdkreet, die vandaag luider klinkt dan ooit, moet worden opgemerkt dat de rassenkunde de verscheidenheid en verschillende waardigheid van rassen heeft vastgesteld, zoals men een ontdekking doet op fysiek of chemisch gebied. Een dergelijke ontdekking laat zich niet bestrijden door dogma's of banvloeken. De kerk heeft zich in het verleden al meerdere malen voor dergelijke feiten moeten buigen. Toen Copernicus zijn heliocentrische leer verkondigde en de platte aarde met een hemel boven en een hel onder plotseling een vrij zwevende bol werd, steigerde een hele wereld van dogma's tegen deze leer. Tot 1827 stonden alle werken die dit zonnestelsel onderwezen op de Index. De ontdekking van Copernicus bracht een radicaal ander wereldbeeld teweeg dan het bijbelse, maar heeft de echte religie, die voortkomt uit de ziel van de mens, geen enkele schade toegebracht. Het kostte de rooms-katholieke en protestantse kerk ongeveer driehonderd jaar om dit nieuwe wereldbeeld te integreren, maar uiteindelijk moesten zij zich eraan onderwerpen. Een ander voorbeeld is de behandeling van de moedertaal. Men eiste uitsluitend het gebruik van het "heidense" Latijn; Meester Eckhart werd fel bestreden toen hij de voorkeur gaf aan de Duitse taal. Maar dankzij de "ketter" Luther kreeg het Duitse volk zijn natie-verenigende Hoogduitse taal, waaraan protestanten en katholieken gelijkelijk deel hebben, ook al noemde de jezuïet Vetter Luther een "nonnenschender", een "onreine zwijn" of een "zwerige snuit". In de statuten van de jezuïetenorde stond dat het gebruik van de moedertaal in alles wat de school betrof nooit was toegestaan. Pas in 1830 zag de orde zich gedwongen om de moedertaal voor poëzie vrij te geven, in een tijd dat Goethe aan het einde van zijn levenswerk stond. De bekende jezuïet pater Duhr bekende: "Dit bleef het uitgangspunt: het oefenen van de moedertaal is aanbevelenswaardig, maar het mag geen eigen schoolvak worden." Deze vervolging van het kostbaarste bezit van een volk is overwonnen; vandaag treedt de rooms-katholieke kerk vaak zelf op voor de moedertaal, met behoud van de belangen van haar gelovigen.

Op vergelijkbare wijze staat het nu met de rassenkunde in relatie tot religie. Een oordeel van een bisschop, kardinaal of zelfs de paus over ras is in dit geval louter een privéopinie over een biologisch of

daarop gebaseerd politiek vraagstuk, dat buiten de zuiver religieuze autoriteit ligt die de gelovige katholiek hem toekent. Een dogmatische banvloek kan een natuurwetenschappelijke ontdekking niet ongedaan maken. In de middeleeuwen werden onderzoekers als tovenaars verbrand; vandaag bouwt het Vaticaan zelf een radiostation, dat een Torquemada zeker als duivelswerk zou hebben vervloekt. De strijd tegen de rassenkunde is daarom niet religieus van aard, maar een strijd van politieke belanghebbenden die hun kiezers tot dusver op een andere basis om zich heen hadden verzameld. Een anathema tegen het bloedbewustzijn zal om dezelfde reden worden overwonnen als waarom Copernicus zegevierde. Het is een wereldhistorische ironie dat een van de meest fijngevoelige onderzoekers van de erfelijkheidswetten, de katholieke pater Gregor Mendel, was.

Uit deze uiteenzetting volgt dat wereldbeschouwing en religie niet hetzelfde zijn. Een wereldbeschouwing kan bestaan zonder religie (zoals bij een atomistische wereldduitleg of naturalistisch monisme), maar kan religie ook omvatten. De nationaalsocialistische beweging is een volkspolitiek gebaseerd op een nieuwe, doch oeroude en stevig gefundeerde wereldbeschouwing van de waarde van het bloed. Zij wil gezond, waardevol bloed beschermen, ongeacht of men dit als een schepping van God of als een ijzeren natuurwet beschouwt. In beide gevallen dient het nationaalsocialisme een opbouwend principe, wat op zichzelf al een religieuze grondstemming uitdrukt. De meest intieme ziels-vragen over God, onsterfelijkheid, lot en genade laat de politieke strijdbeweging over aan het individu. Ieder mag de troosters en zielenherders zoeken die nodig zijn voor de uitbouw van zijn innerlijke leven.

De tegenstanders van het bewuste Duitse wezen in Beieren, Silezië en aan de Rijn gaan in hun haat jegens paragraaf 24 van het nationaalsocialistische programma zo ver dat zij ontkennen dat er überhaupt een bijzonder "Germaans zedelijkheidsgevoel" bestaat dat als maatstaf voor handelen kan dienen. Dit impliceert een bewuste ontkenning van het Duitse cultuur-bewustzijn in het algemeen en een ongehoorde minachting voor de waarde van de eigen voorouders. Zonder de karakterologische voorwaarden voor een staats- en maatschappijopbouw zou Duitsland als leefvorm überhaupt niet zijn ontstaan, en zonder kracht en scheppingswil zou de bodem zelf niet zijn veroverd waarop nu voornamelijk zij zitten die de vruchten plukken van deze koloniserende inspanning, maar innerlijk volledig vervreemd zijn van de grondleggers van welvaart, vrijheid en staatswezen. Nauwkeurig beschouwd zijn zij parasieten op de verworvenheden van hun voorvaderen. Als het staatsopbouwende karakter al deel uitmaakte van de Germaanse zedelijkheid, dan heeft deze zich in het overige leven en in de kunst zo groots geopenbaard dat het een ongekende brutaliteit vereist om het Germaanse wezen gelijk te stellen aan dat van Hottentotten of Joden. Toen bijvoorbeeld de Vandaal Stilicho regent van Rome werd, verbood hij als een van zijn eerste daden de gladiatorengevechten, dat vreselijke symbool van een verworden, beestachtige wereld die deze wrede spelen van de Voor-Aziatische Etrusken had overgenomen. Later deed de grote Oost-Goot Theoderik hetzelfde, door het gladiatorenbloedbad te vervangen door riddertoernooien. Zonder in een eenzijdige verheerlijking van het Germanendom te vervallen, mag men stellen dat bijvoorbeeld het *Gudrunlied*, de lofzang van een trotse vrouw, beantwoordt aan een van de mooiste zielsverlangens, evenals de edele, grootmoedige gestalte van Siegfried. Zelfs in Hagen schittert op diepe grond iets onvoorwaardelijk verzoenends, namelijk de trouw aan zijn koning.

De Germaanse zedelijkheid kenmerkt zich door een diepe waarachtigheid tegenover zichzelf, een verlangen om rekenschap af te leggen van het eigen ik, de natuur en de kosmos. Uit dit verlangen zijn mystici en grote natuuronderzoekers voortgekomen, tot aan de verheven plichtenleer van Immanuel Kant. In de Duitse muziek is deze ziel wereldoverstijgend tot leven gekomen, zodat het ontkennen van deze Germaans-Duitse waarde een aanval betekent die gericht is op de vernietiging van de

weltenvormende Duitse ziel. Dat een dergelijke ontkenning openlijk kon worden uitgesproken, toont de diepe val die Duitsland als volk nu moet ondergaan, maar onderstreept ook de noodzaak van een algemene volksweerstand, ongeacht religieuze belijdenis, tegen een streven dat uiteindelijk leidt tot rassenschaos en de ziels- en vervolgens politieke ondergang van de Duitse natie.

De woorden over het "Germaans zedelijkheidsgevoel" richten zich tegen de zogenaamde Talmoedreligie. Hoe men het Oude Testament ook waardeert – als een puur joodse neerslag of als een verdraaiing van andere, ook Arische gedachten – dat laat de NSDAP over aan de onderzoeken van individuele wetenschappers. Als partij neemt zij hier geen standpunt over in, wat vooral ter verduidelijking moge dienen voor streng orthodox-protestantse kringen die vanuit deze hoek aanvallen hebben gericht tegen de NSDAP. Over de houding ten opzichte van de latere uitwerking van het joodse wezen in de Talmoed en de Sjoelchan Aroech kan echter geen twijfel bestaan. Het staat vast dat we hier te maken hebben met een "moraal" die schaamteloos gericht is op het benadelen van niet-Joden en die door dit "religieus" immanente, ten onrechte als zedelijkheidscode aangeduide werk de joodse gemeenschap tot een eenheid smeedt die gezamenlijk handelt. De joodse gemeenschap heeft sommige vertalingen als "vervalsingen" afgedaan, maar zelfs als men de betwiste passages buiten beschouwing laat, blijft er meer dan genoeg over om deze onmoraliteit zowel vanuit de christelijke leer als vanuit het Germaans zedelijkheidsgevoel absoluut te verwerpen.

Hierbij hoort de fel omstreden kwestie van het ritueel slachten. Volgens de unanieme opvatting van alle Duitse deskundigen is het schachten een unieke en gruwelijke vorm van dierenmishandeling. In talloze verzoekschriften van dierenartsen en Duitse verenigingen is de wreedheid van dit joodse ritueel herhaaldelijk aangetoond. De NSDAP heeft zich onmiddellijk aan de spits gesteld van de strijd voor de afschaffing van deze kwelling. Ook deze houding ten opzichte van het dier, als een levenskameraad op deze aarde, maakt deel uit van het nu belasterde Germaans zedelijkheidsgevoel, dat men bij gemengde volkeren niet aantreft. Schopenhauer en Wagner hebben zich nadrukkelijk uitgesproken voor het welzijn van het schepsel, en de NSDAP bekent zich tot deze wereldbeschouwing. Men zou denken dat het Zentrum en de Beierse Volkspartij zich in dezelfde strijd zouden mengen, aangezien de christelijke naastenliefde zich ook richt tegen onnodige kwelling. Maar juist de Beierse Volkspartij heeft in de Beierse Landdag consequent tegen een verbod op rituele dierenmishandeling gestemd, dat uiteindelijk alleen met steun van de sociaaldemocratie kon worden aangenomen. Men rechtvaardigt dit met "religieuze tolerantie", waardoor evidente dierenmishandeling ook tot religie wordt verklaard. Het Zentrum neemt in het Rijk dezelfde houding aan, een uiting van antichristelijke en anti-Duitse gezindheid, gedicteerd door angst voor de macht van de joodse geldzak.

Ten slotte is voor het nationaalsocialisme de houding van de Talmoed ten opzichte van de persoonlijkheid van Jezus Christus van doorslaggevend belang. Veel religieuze vormen beroepen zich op Hem, en vrijwel elkaar uitsluitende dogmatische bouwwerken gaan op Hem terug; met deze vragen houdt de NSDAP zich, als buiten haar competentie liggend, niet bezig. Maar zij staat met volle eerbied tegenover de persoonlijkheid van de stichter van het christendom, die alle kerken overstijgt. Voor het hooghouden van Zijn naam is zij steeds opgekomen en heeft zij elke bespotting bestreden – iets wat men van het Zentrum en de Beierse Volkspartij niet kan zeggen. De Talmoed behandelt Jezus op meerdere plaatsen op een onzegbaar beledigende wijze, door Hem "de gehangene", "de bastaard" of "de zoon van het ontuchtbeest" te noemen. Vooral duidelijk komt de haat, zelfs na Zijn dood, tot uiting doordat de Talmoed Jezus in de hel laat straffen "met kokende uitwerpselen" voor Zijn vermeende misdaden. De Talmoed is nog steeds voor het overgrote deel van de joodse gemeenschap een bindend zedelijk wetboek. Desondanks stelde het Zentrum in 1930 de voorzitter van de Berlijnse joodse

cultusgemeente, Georg Kareski, voor als Rijksdagkandidaat. Kareski is bovendien een ingeweken Oost-jood, bijzonder trouw aan de Talmoed, en een zionistenleider, dat wil zeggen een vertegenwoordiger van het joods-raciale extreme nationalisme. Terwijl het Zentrum het Duitse nationalisme als ketterij bestrijdt, erkent het het wereldjodendom door zijn extremisten op te nemen in de leiding van de partij. Als klap op de vuurpijl is Kareski ook nog directeur bij de joodse deviezenspeculant Jakob Michael.

Een ergere bespotting van Jezus Christus dan de kandidatuur van de Talmoed-jood Kareski is nauwelijks voorstelbaar; hiermee verliest het Zentrum elk recht om zich als vertegenwoordiger van de katholieke of christelijke gedachte te presenteren. Daden spreken, niet huichelachtige woorden.

Jaren geleden, toen op een tentoonstelling in München een kruisiging werd getoond die een vreselijke bespotting van Christus betekende, protesteerde Adolf Hitler tegen deze uitdaging van het christelijke Duitsland, terwijl de regering van de Beierse Volkspartij niets had gedaan. Pas daarna werd het "kunstwerk" verwijderd. Het was de NSDAP die optrad tegen de bespottingen van George Grosz in zijn tekenmap *Ecce Homo*, maar het Pruisische gerecht, onder de justitieminister van het Zentrum, sprak Grosz vrij. De eerste daad van de nationaalsocialistische minister van Onderwijs, dr. Frick, in Thüringen was het aanbevelen van christelijke schoolgebeden, verbonden met een gebed voor de wederopstanding van het Duitse vaderland. De reactie was een stormloop van marxisme en Zentrum, en een Rijksgerechtshof bestempelde deze gebeden als ongrondwettelijk. In Brunswijk, waar de sociaaldemocraten jarenlang ongehinderd hadden geregeerd, voerde een nationaalsocialistische minister in 1930 voor beide christelijke belijdenissen het tot dan toe verboden schoolgebed weer in. Het Zentrum, dat in Pruisen al jaren met het atheïstische marxisme samenwerkte, vond het niet nodig om via dat verbond druk uit te oefenen op de Brunswijkse kameraden. Het verkrijgen van politieke voordelen ging boven alles.

Wanneer het Zentrum brutaal beweert dat het nationaalsocialisme een nieuwe "kultuurkamp" organiseert, oftewel een staatsvervolging van de katholieke kerk voorbereidt, is dat een opruiende leugen van de ergste soort. Hoe een individuele nationaalsocialist ook denkt over religieuze dogma’s, hij heeft altijd elk machtspolitiek ingrijpen tegen een geloofsovertuiging afgewezen en zal dat blijven doen. Dit heeft hij door daden bewezen. Het Zentrum heeft het tegenovergestelde gedaan: met de lippen verdedigde het katholieke dogma’s, maar door bondgenootschappen met het marxisme bood het ruimte aan ongebreidelde atheïstische propaganda, waardoor het de bolsjewisering ondersteunde. De voorwaarde voor een religieuze vernieuwing is daarom de vernietiging van het marxisme en de onderwerping van het Zentrum, zolang het in de praktijk het marxisme voedt.

Van protestantse zijde hebben soortgelijke politieke opportunisten de antimarxistische beweging zien groeien. Zij hebben een confessionele partij opgericht, de Christelijk-Sociale Volksdienst, die vergelijkbaar is met het Zentrum. Het nationaalsocialisme neemt tegenover deze "evangelische" oprichting dezelfde houding aan als tegenover het "katholieke" Zentrum. Grotere successen van de Volksdienst zouden de vrijheidsstrijd van de Duitsers verlagen tot confessioneel gekibbel, wat de strijd zou dwingen naar een niveau dat buiten de grote politieke slag ligt. De eerste daad van de Rijksdagfractie van deze "evangelischen" was het stemmen tegen de kandidaat van de nationale oppositie voor de post van Rijksdagvoorzitter. In plaats daarvan steunden zij, samen met het Zentrum, de linkse sociaaldemocraat Paul Loebe, een voorvechter van oorlogsdienstweigering. Ook hier zien we een rechtstreeks verraad van zowel de nationale als de christelijke gedachte.

Tegenover deze verraderlijke, door louter materialistisch denken bepaalde houding van de politieke vertegenwoordigers van beide confessies is het geen wonder dat de kerkverlatingsbeweging groeit, dat

sekten zoals de Adventisten en Ernstige Bijbelonderzoekers enorm toenemen, en dat de Moskouse Internationale der Godlozen zich opmaakt voor een georganiseerde vernietiging van alle religieuze waarden met enorme middelen. Ook tegen deze volksvernietigende krachten is de NSDAP opgetreden – in München werden de bijeenkomsten van de "Bijbelonderzoekers" pas na duidelijke woorden van onze kant door de regering van de Beierse Volkspartij verboden. Het feit van de oprukkende invloed van deze stromingen toont echter de zwakte van de innerlijke wervingskracht van de huidige vertegenwoordigingen van zowel de katholieke als de protestantse kerk.

Het beoordelen van de diepere wereldbeschouwelijke oorzaken die hieraan ten grondslag liggen, ligt buiten het competentiegebied van de NSDAP. Maar zij gelooft het absolute recht en de dringende plicht te hebben om te wijzen op één verschijnsel: de opdringing van geestelijken in de politieke partijstrijd. Bismarck verweet Stoecker al dat hij als actieve predikant tegelijkertijd politieke leider wilde zijn, vanuit het juiste instinct dat een algemene nationale politiek onbedoeld ondergeschikt zou worden aan confessionele overwegingen en dat de psyche van de zielzorger en die van de politieke strijdleider moeilijk te verenigen zijn. Vandaag staan we in Duitsland opnieuw voor het feit dat het Zentrum onder zuiver klerikale leiding staat. De partijvoorzitter en buitenlandpoliticus van het Zentrum is, samen met prelaat Ulitzka, de pauselijke huisprelaat dr. Kaas. De eigenlijke leider van de Beierse Volkspartij is de fractieleider in de Beierse Landdag, domproost Wohlmuth. De leider van de Rijksdagfractie van deze partij en haar buitenlandpolitieke woordvoerder is domdeken Leicht. Het zwaartepunt van de Katholieke Persvereniging ligt in handen van prelaat Müller, terwijl prelaten als Fahsel, pater Muckermann S.J. en anderen de publieke opinie in de zin van het Zentrum bewerken. Een geestelijke, dr. Moenius, hoofdredacteur van de *Allgemeine Rundschau*, noemt het zijn "katholieke" taak om het Duitse nationalisme "de ruggengraat te breken" en de vorming van een Duitse nationale staat te verhinderen. Zo werken katholieke priesters in de voorste linie van de politieke strijd voor het Zentrum, terwijl vaderlandslievende geestelijken zoals abt Schachleitner en dr. theol. Häuser eenvoudigweg het spreken wordt verboden. Wanneer tegen de volksverderfelijke politiek van het Zentrum wordt gestreden, ook in de vorm van afwijzing van zijn leiders, wordt dit bestempeld als "priesterbeschimping".

Opnieuw biedt Italië, op bevel van de paus, een voorbeeld. Ten tijde van het liberalisme en marxisme bestond daar een liberaal-katholieke partij onder leiding van de priester Don Sturzo, de zogenaamde Popolari-partij. Don Sturzo was een felle tegenstander van het fascisme en verweet het, geheel in de geest van de Zentrum-prelaten, "vergoddelijking van de natie". In 1923 greep het Vaticaan in: Don Sturzo en alle priesters werd politieke activiteit verboden, en paus Pius XI verklaarde officieel: "Er is geen katholieke partij, en die kan er ook niet zijn. De katholieke beginselen en politieke rechten vinden bescherming en uitleg in de kerk zelf." Hieruit volgt wederom tweërlei: of er bestaan meerdere verwisselbare katholieke wereldbeschouwingen, of het Zentrum bekommert zich, waar het om politiek-materiële voordelen gaat, niet om pauselijke opvattingen. Aangezien het eerste voor katholieken onaanvaardbaar is, moeten zij de tweede mogelijkheid aanvaarden, wat de Zentrum-leiders – trouwe kameraden van Matthias Erzberger, die zij nog steeds prijzen – in een zeer duidelijk licht stelt. Zelfs de *Augsburger Postzeitung*, een toonaangevend Zuid-Duits Zentrumblad en felle tegenstander van de Duitse vrijheidsbeweging, moest toegeven dat het "neoheidentum" – zoals het nationaalsocialisme in de mond van de Zentrum-woordvoerders wordt genoemd – zich tegenwoordig idealistisch en heroïsch gedraagt. Zij vergat echter te vermelden dat veel priesters, die geroepen zijn om een rijk te onderwijzen dat niet van deze wereld is, door hun politieke activiteiten steeds meer in het materiële worden meegezogen en niet langer het voorbeeld kunnen zijn dat zij zouden moeten zijn. Dit voelt het volk overal, en hier ligt mede een reden waarom antireligieuze kritiek op vruchtbare bodem valt. Het is niet de taak van de Zentrum-prelaten om in volksvergaderingen katholieke lippenbelijdenissen af te leggen

om vervolgens de politieke voordelen met atheïstische marxistische coalitiegenoten te delen. Hun taak is de politieke arena te verlaten en terug te keren naar hun roeping: zielzorgers. De natie heeft nu meer dan ooit troosters van de mensenziel nodig. Maar de haatdragende Zentrum-geest is zelfs doorgedrongen in kringen die naar buiten toe niet politiek optreden. Zo kan een Beierse pastoor openlijk vanaf de kansel Adolf Hitler belasteren door te beweren dat hij een hostie heeft uitgespuwd.

Aangeklaagd en van laster overtuigd, werd deze pastoor echter vrijgesproken. Er bestaat dus lastervrijheid voor Zentrum-pastoors! In de biechtstoel wordt biechtkinderen onder dreiging van zware straffen en hellekwalen verboden nationaalsocialistische bijeenkomsten te bezoeken of de *Völkischer Beobachter* te lezen. Vrouwen wordt verteld dat zij hun echtelijke plichten moeten weigeren als hun mannen niet op het Zentrum stemmen. Dit alles, gecombineerd met de intimidatie van geestelijken die niet voor het Zentrum agiteren, wekt de verontwaardiging van het gezond voelende volk, dat steeds meer de zielzorger ziet verdwijnen en de bekrompen Zentrum-partijganger ziet optreden.

Een opmerkelijke verduidelijking bracht het in 1931 uitgebroken conflict tussen het fascisme en de Katholieke Actie in Italië. Deze werd beschuldigd van het insmokkelen van antifascistische leiders – kameraden van Don Sturzo – in haar leiding en het organiseren van een samenzwering tegen het Italiaanse staatssysteem. Een verbitterde persoorlog brak uit, gevolgd door onderhandelingen die in september 1931 tot een akkoord leidden. Dit akkoord tussen de Italiaanse regering en het Vaticaan over de Katholieke Actie draagt de sporen van een hevige strijd om elke centimeter van de nagestreefde voordelen. Beide partijen wilden echter geen breuk riskeren en zagen in het slotprotocol af van dogmatische vastleggingen van hun opvattingen over de opvoeding van de Italiaanse jeugd. In de praktijk blijkt dat het Vaticaan vrijwel overal heeft moeten toegeven, terwijl Mussolini de religieuze activiteiten van de Katholieke Actie volledig heeft toegestaan, zoals voorheen. Door af te zien van sociale organisaties en zelfs sportactiviteiten van de Katholieke Actie heeft het Vaticaan zijn geclaimde recht op maatschappelijke invloed opgegeven en het veld volledig aan het fascisme overgelaten. Hiermee erkent het dat het voorheen wel degelijk op staatspolitiek ingreep, wat nu ondubbelzinnig wordt uitgesloten. Het akkoord bepaalt letterlijk dat de Katholieke Actie

uitsluitend een diocesaan karakter heeft, geen leken in de leiding toelaat en alleen geleid mag worden door geestelijken die geen tegenstanders van het fascisme zijn. Hiermee heeft de staat zich een vetorecht verzekerd tegen pogingen om na het akkoord aanhangers van Don Sturzo in de leiding van de Katholieke Actie te smokkelen. Dit dwingt het Vaticaan tot een zuivering in de leiding, die scherp door de regering zal worden gecontroleerd. Het akkoord ontneemt de Katholieke Actie ook alle eigen symboliek: de vlaggen die de verenigingen naast zuiver religieuze symbolen mogen voeren, zijn uitsluitend de Italiaanse nationale vlag. Dit is niet onbelangrijk, want als aanhangers van de Katholieke Actie marcheren onder de vlag die ook de fascisten dragen, ontstaat een verzoenend element ten gunste van de staat.

Deze vaststellingen zijn ook buiten Italië van belang, omdat ze een programmatische inhoud hebben, zelfs zonder principiële discussies. Het akkoord vertegenwoordigt een verdere verduidelijking van de verhouding tussen de nationale staat en de rooms-katholieke kerk in de context van de 20e eeuw. Waar het Vaticaan vroeger wereldpolitieke heerschappij claimde, zag het later pro forma af van politiek en moest het zich verdedigen tegen de beschuldiging op staatspolitiek te hebben ingegrepen. Nu erkent het dat het voor de staatvrede noodzakelijk is dat haar ondergeschikte organisaties uitsluitend kerkelijk-religieus zijn, niet sociaal-organisatorisch, en zelfs dan alleen geleid mogen worden door personen tegen wie vanuit het perspectief van het regerende nationalisme niets in te brengen is. Mussolini bereikte deze concessies omdat het Vaticaan, geconfronteerd met de in "Spaanse" taal gebrachte onthullingen van de *Lavoro Fascista* over de samenzwering van zijn dignitarissen tegen het fascisme, zich in het ongelijk voelde en vreesde dat een mislukking van de onderhandelingen een strijd zou ontketenen die, gezien de toestanden in Spanje, nog grotere verliezen aan prestige zou veroorzaken. Mussolini van zijn kant stopte, in een verstandige afweging van de bewegingsvrijheid van zijn staat, de bestrijding van het Vaticaan in de pers en hield zo de mogelijkheid van een vreedzame regeling open. Hij zag af van vernedering en verzachtte het aanzien van het Vaticaan door te benadrukken dat een religieuze opvoeding door de kerk, waartoe vrijwel het hele Italiaanse volk zich bekent, wenselijk is.

Wanneer de fascistische pers stelt dat Petrus heeft ontvangen wat hem toekomt en Caesar wat hem rechtmatig is, dan is dat een volkomen christelijke en juiste uitleg. Hieruit volgt de noodzaak dat deze scheiding ook in andere staten wordt doorgevoerd. Dan zou er geen "kultuurkamp" zijn, zou de religieuze gewetensvrijheid voor alle gemeenschappen gewaarborgd zijn, en zou de staat werkelijk de georganiseerde volksgemeenschap zijn ter verdediging van het recht en de toekomst van de volkstotaliteit, ongeacht welke metafysische of filosofische voorstellingen de enkeling beheerst. Een genezing in het religieuze leven zal niet plaatsvinden zolang de priester in Duitsland zich niet heeft bezonnen op zijn eigenlijke ambt en zich voegt naar de verordeningen van zijn kerkelijk hoofd.

Dit geldt eveneens voor de evangelischen. De mooiste culturele bloei van het protestantisme was ongetwijfeld het evangelische pastoriehuis in kleine steden en dorpen. De wereldstad heeft hier zenuwslopend ingegrepen en ambities gewekt die anders de krachten in een zuiver zielzorgende richting hadden geleid. Ook hier zou de geestelijke, zolang hij als zodanig optreedt, zich moeten terugtrekken van het parlementaire podium en zich in politieke volksvergaderingen terughouden. Noch de evangelische, noch de katholieke geestelijke willen we hiermee in zijn levenskracht beperken, maar hij moet vanaf de kansel, in de vorm die zijn ambt vereist, het algemeen-nationale, -sociale en -culturele behandelen, hoogstens op grote volksmanifestaties. Hier liggen de mogelijkheden tot werking en de hefbomen om het religieuze leven te verdiepen en vernieuwen. Het is even onnatuurlijk dat een pastoor parlementariër wordt als dat een staatsman in de biechtstoel gaat zitten. In de organisch gefundeerde

scheiding van werkgebieden ligt de eerste voorwaarde voor een nieuwe, ziel-gezond cel-opbouw van Duitsland. Een enorme hoeveelheid misverstanden en twisten zou dan überhaupt niet ontstaan.

Het staatkundige denken van het nationaalsocialisme zou op zichzelf alleen maar welkom kunnen zijn voor een werkelijk religieus gevoel. De strijd ontstaat alleen omdat kerken, in het bijzonder de eenheid- en internationaal georganiseerde rooms-katholieke kerk, het religieuze zozeer uitbreiden dat zij ook het sociale en daarmee het politieke willen omvatten. Deze instelling van een buiten Duitsland gelegen hiërarchisch centrum kan het nationaalsocialisme niet veranderen. Zijn staatkundige plicht bestaat daarom alleen in het door verdragen met de kerken onaangetast houden van de staatsleiding, vrij van kerkelijke, klassen- of standsbelangen. Het mag niet uit buitenlandpolitieke gemakzucht een derde katholieken meer rechten toekennen dan twee derde protestanten. Daarnaast moet het gepraat over "pariteit" in de ambtsverdeling volledig worden overwonnen. Een eis tot politieke ambtsbezetting op grond van een religieuze belijdenis betekent corruptie van de gezindheid en bevordert een onzuivere staatsadministratie. Ambtsbekleding in de komende staat moet alleen plaatsvinden op basis van prestaties in dienst van het volk als geheel. Hoewel menselijke zwakheden nooit volledig te vermijden zijn, is het streven naar dit beginsel het enige dat het hoogste niveau van rechtvaardigheid waarborgt en het gerechtvaardigde streven van de enkeling aanmoedigt.

De nationaalsocialistische staat is in principe bereid om met de kerkelijke gemeenschappen verdragen te sluiten. De vertegenwoordigingen van de protestantse en katholieke kerken staan hem gelijkberechtigd tegenover, waarbij het laatste woord bij de bezetting van belangrijke ambten aan de staat moet worden voorbehouden. Als overeenstemming niet mogelijk is, zal het komende Rijk de verhouding tussen staat en kerken zelf moeten regelen in de zin van volledige religieuze tolerantie, ja zelfs bevordering van het religieuze leven, met uitsluiting van inmenging door confessionele vertegenwoordigers in het staatspolitieke leven. Onder dit duidelijke aspect zal het Vaticaan misschien ooit inzien dat het doelmatiger is om tot vaste afspraken te komen. De tijden dat een kerk meende staten haar wetten te kunnen voorschrijven, zijn voorbij, ondanks op veel plaatsen verworven macht. De spanningen tussen het Vaticaan en het fascisme in 1931, de gebeurtenissen in het katholieke Spanje, de houding van Litouwen tegenover het Vaticaan, en de nationaal-katholieke tendensen bij de Tsjechen zijn allemaal symptomen van een radicaal-volksgeoriënteerde zielsomwenteling. Als de rooms-katholieke kerk zich blijft opstellen zoals de oproepen van kardinalen Faulhaber en Bertram tegen het Duitse nationalisme verkondigen, zal ook het nationaal-katholieke Duitsland begrip hebben voor de beveiliging van de staat, waarvan immers ook zijn politiek-economisch lot afhangt.

De oplossing van het probleem staat-kerk wordt door het nationaalsocialisme niet dogmatisch benaderd, maar zal worden opgelost naar de omstandigheden van de toekomst. Wie van goede wil is om het volk te geven wat het nodig heeft voor zijn zelfbehoud in deze wereld, kan met de nationaalsocialistische staat in vrede leven. Wie dat niet wil, moet de consequenties dragen.

Wedergeboorte van de beschaving

Net zoals op religieus gebied kan de NSDAP haar leden op cultureel vlak niet verplichten tot een gedetailleerd omschreven belijdenis. Kunst, filosofie en natuurwetenschappelijke overtuigingen worden, en moeten worden, bepaald door uiteenlopende temperamenten. Vaak ligt juist in de subjectieve overtuiging waarmee een kunstenaar zijn visie of een geleerde zijn theorie verdedigt, de waardevolste scheppende kracht. Desondanks is cultuurpolitiek een van de belangrijkste terreinen voor het nationaalsocialisme, zowel nu als politieke beweging als straks als staatsbasis en rijksregering. Alle rassenverbetering, opwaartse veredeling en rassenhygiëne vormen slechts halve arbeid zonder parallelle zielshygiëne, zonder dat alle ziels- en geesteskrachten het verstarde leven nieuw bevruchten en een echte, diepe wedergeboorte inleiden. Terwijl we alle erkenning geven aan persoonlijke culturele uitingen, kunnen we, terug- en vooruitkijkend, het volgende vaststellen.

De politiek-economische ineenstorting van Duitsland was meer dan een uiterlijke gebeurtenis; het was een weerspiegeling van een innerlijke geloofscrisis in de waarde van het Duitser-zijn en de zaak die het volk verdedigt. De doelloosheid van de Duitse politiek getuigt van een gebrek aan een algemeen-volks, staatkundig en cultureel ideaal. Vereenzaming, verlatenheid, innerlijke versplintering en hopeloosheid kenmerken velen die bezorgd zijn om het ziels- en geestelijk welzijn van hun volk.

De meesten die geroepen waren om het Duitse geestelijk erfgoed te verdedigen en scheppend over te dragen naar de toekomst, lieten zich meeslepen door twee illusies: het individu en de zogenaamde mensheid. Het bloed-gebonden volksdom werd vaak als een noodzakelijk kwaad gezien, niet als de oer-eeuwige bron van alle schepping, en werd bijna beschaamd aanvaard. Tegenwoordig zegevieren krachten die zonder volksbewustzijn politiek een wereldrepubliek (of Pan-Europa) nastreven en cultureel een "mensheidscultuur" willen scheppen, die nergens geworteld is. Het individu wordt cultureel losgekoppeld van ras, volk, staat, taal en geschiedenis, en theoretisch samengevoegd met miljoenen individuen van andere volkeren, staten en werelddelen. Zoals het internationale economische systeem naakte winzucht centraal stelt, zo is de ware drijfveer van de mensheidspreek de ontketende zelfzucht. Deze leer stelt het individu in staat zijn leven en werk zonder verplichtingen aan volk en staat in te richten. Om deze materiële verering te verhullen, spreekt men van een plicht tegenover een zogenaamde mensheid, wat echter een lege frase blijft bij gebrek aan een tastbaar geheel. Tegenover deze bijna almachtige stroming groeit het besef dat een zegevierend internationaal denken geen harmonische mensheid of "mensheidscultuur" zal opleveren, maar chaos op alle levensgebieden. De tekenen des tijds maken dit dagelijks duidelijk. In alle staten ontwaken krachten die hiertegen een tegenwicht bieden. In Duitsland zien we op veel plaatsen, onafhankelijk van elkaar, een organische scheppingswil die zich voorbereidt op een geestelijke opstand. Wij geloven vast dat deze afweer tegen de machten van chaos, het bewustworden van de oerwaarde van het bloed-gebonden volksdom en van nationale en sociale gebondenheid, zal uitgroeien tot een mythische kracht. Dit geloof geeft ons, ondanks alles, moed. Het geven van inhoud, vorm en stuwkracht aan de nog afzonderlijk strijdende krachten is de grote taak van het heden ter redding van onze ziels-geestelijke toekomst.

Uit de diepten van de wereldsteden, die ons allen besmetten, is de ondermens opgestegen. Miljoenen ontwortelde ongelukkigen zijn op het asfalt geworpen, arm aan ruimte, gedenationaliseerd, richtingsloos en overgeleverd aan volksverleiders die in de wereldpers mulatten- en negercultuur als de hoogste verworvenheden van deze tijd ophemelen. Zij zijn, net als de internationale Hellenisten in het

verworden Griekenland en de Syrisch-Afrikaanse pacifistische salons in het ondergaande Rome, voorbodes van de ondergang.

Hoe verschillend culturen ook zijn in hun eigenheid, het wezen van de beschaving van het Germaanse Avondland wordt treffend samengevat in Fichte's woorden: "Ware cultuur is gezindheidscultuur." Hiermee is het drijvende wezen van onze cultuurscheppingen onthuld, want gezindheidswaarden vormen de maatschappelijke voorwaarden voor culturele scheppingsmogelijkheden en het motief van de Germaanse levensvorming en het vroegere Germaanse rechtsgevoel. Niemand voelt deze werkelijkheid scherper dan de vijand van een soort-eigen beschaving: het samengebalde afval van de wereldsteden en het daar heersende, onder joodse leiding staande intellectuele en niet-intellectuele ondermensendom, dat miljoenen beïnvloedt en aanstuurt, op sommige plaatsen al tot de storm heeft aangezet en dagelijks werkt om dit overal te verwezenlijken. Deze strijd tegen de waarden van de Europese, en in het bijzonder de Germaanse, beschaving wordt in het politieke gevecht verhuld door "sociale eisen" die de vernietigingsbedoelingen maskeren. Zuiver politieke strevingen kunnen nog een schijn van "objectiviteit" claimen, omdat men over doelmatigheidsmaatregelen soms gerechtigd van mening kan verschillen. Maar op het gebied van de beschaving komt deze vernietigingswoede onverhuld aan het licht in een schrikbarend eenduidige vorm. Het gaat om een instinctieve en vaak bewuste strijd om alle waarden die de Germaans-Duitse cultuur bepaalden, zelfs boven sociale en politieke ineenstortingen uit, omver te werpen.

Hoe ver de kneveling van de Duitse geestesvrijheid en de ontbinding van culturele grondslagen al zijn gevorderd, weet iedere Duitser die actief in het leven staat. Vaak denkt hij dat alleen in zijn beroep de economische, on-Duitse terreur verstikkend ingrijpt, maar dit geldt voor alle gebieden. De situatie is drukkend zwaar. Juist daarom is een vastberaden opstand een plicht om de Duitse geest zijn heerschappij in eigen huis te laten heroveren en ruimte te scheppen voor de gistende krachten van de opgroeiende generatie, die vanaf de vroegste jeugd meer wordt vergiftigd dan de ouders vermoeden. Enkele processen van de afgelopen jaren hadden iedereen die actief is innerlijk moeten opschudden.

De schuld ligt primair bij onszelf. Deze schuld vraagt om boete. We boeten passief door de huidige geestelijke ellende: geleerden wordt het recht om les te geven ontnomen omdat de heersende machten dat eisen, terwijl mannen die de Duitse frontsoldaat en leiders in zware tijden bespotten, aan de studentenschap worden opgedrongen. We boeten doordat Duitse kunstenaars systematisch worden uitgeschakeld ten gunste van exotische sensatiezakers. We boeten doordat Duitse dichters honger lijden en niet tot hun volk kunnen doordringen, omdat een niet-Duits theater en een internationaal perskartel de waardevolste krachten lamleggen door ze dood te zwijgen. We boeten doordat ons rechtswezen wordt gecorrumpeerd en elk geloof in rechtvaardigheid verdwijnt. Deze boete is verdiend, maar het zal nooit anders worden als de dragers van het Duitse wezen zich niet opmaken tot verzet om de geestes- en scheppingsvrijheid door actieve boete te heroveren. Velen van de besten willen zich stil en wanhopig terugtrekken op hun eigen schepping, maar slechts weinigen kunnen dit volbrengen, terwijl anderen hun vijanden moeten dienen. Juist deze vereenzaming van de waardevollen is wat de machten van de ondermens willen bewerkstelligen, wetende dat zelfuitsluiting uit het actieve leven gelijkstaat aan het opgeven van zelfbevestiging. Deze vereenzaming van de cultuur-scheppende Duitser is een van de diepste oorzaken van de huidige toestand. Een groot onheil laat zich niet overwinnen door losse schades te herstellen, maar alleen door een nieuwe, organisch gewortelde totaalaanschouwing van het leven die de strijd aanbindt en daarbij de "duizend handen" als medewerkers oproept, zonder welke zelfs de mooiste gedachten niet verwezenlijkt kunnen worden. Dit betekent dat de nationale intelligentie moedig voor haar volk moet treden, waaraan zij zich ooit vervreemd had.

De kern van een actieve boete ligt in afweer, het opnemen van de echte overlevering, nieuwe schepping uit de eeuwige waarden van het volksdom en de bescherming van deze opkomende krachten. Dit begint met mondelinge en schriftelijke voorlichting over de feitelijke verhoudingen om het gebrek aan inzicht te overwinnen, vervolgens het gevoel en de wil tot verzet te wekken tegen alle dragers van de ontbinding en tegen de eigen schuld en zwakte. Ten slotte moet een forum worden geschapen voor de bloed-gebonden Duitse krachten op alle levensgebieden.

In 1808 schreef Freiherr vom Stein aan de Pruisische koning: "Wordt een krachtig besluit genomen, verwijder dan alle vrienden van de rust, opdat niet alles wordt verlamd en in zijn voortschrijdende beweging wordt tegengehouden." In een dergelijk besluit ligt ook de geesteswending van onze tijd besloten. Zonder dit besluit blijft "Duitser-zijn" een lege lippenbelijdenis, slechts uitgesproken om een zwak, laf hart niet te verraden.

Vanuit deze erkenning van de totale situatie moet het nationaalsocialisme handelen. Het moet alles bevorderen wat op cultureel gebied deze inzichten dient en alles bestrijden wat zich direct of indirect in afhankelijkheid van Duitser-vijandige krachten heeft begeven. In de beslissende politieke machtsstrijd had de NSDAP niet de mogelijkheid om haar krachten af te splitsen voor de verzameling van cultuur-scheppende Duitse krachten. Later zag zij hier als geheel van af, omdat in 1929 de *Kampfbund für deutsche Kultur e.V.*, met zetel in München, werd opgericht, waarin het nationaalsocialisme vertrouwen kon hebben. Deze bond heeft zijn doel als volgt geformuleerd:

"De *Kampfbund für deutsche Kultur* heeft als doel, te midden van het huidige cultuurverval, de waarden van het Duitse wezen te verdedigen en elke soort-eigen uiting van cultureel Duits leven te bevorderen. De *Kampfbund* streeft ernaar het Duitse volk voor te lichten over de samenhangen tussen ras, kunst, wetenschap, zedelijke en wils-waarden. Hij wil belangrijke, nu doodgezwegen Duitsers in woord en geschrift dichter bij het publiek brengen en zo het culturele totaal-Duitser-zijn dienen zonder rekening te houden met politieke grenzen. Hij streeft ernaar om door het verzamelen van alle krachten die deze doelen delen, de voorwaarde te scheppen voor een opvoeding in school en universiteit die het volksdom als eerste waarde erkent. In het bijzonder wil hij in het opgroeiende geslacht van alle lagen van het volk het besef wekken van het wezen en de noodzaak van de strijd om de cultuur- en karakterwaarden van de natie en de wil voor deze strijd om de Duitse vrijheid versterken."

De kunstenaar en geleerde is vaak "onpolitiek", wat begrijpelijk is, omdat zijn scheppende kracht voortkomt uit de eenzaamheid van het individu. Toch moet en zal hij bezield worden door het genie van zijn volk en zijn bloed, en zich scherp afscheiden van hen die dit bloed ontkennen, ontbinden of vergiftigen. Deze cruciale stap heeft de *Kampfbund für deutsche Kultur* genomen. Een groot aantal Duitse scheppende krachten heeft zich aan hem verbonden, en zo kunnen de afdelingen van de NSDAP voor cultuur en ras met hem samenwerken.

We weten hoezeer macht en cultuur samenhangen. Een culturele bevrijding is alleen mogelijk door de verdringing van de huidige machthebbers, die als beschermers van figuren zoals Gumbel en Lessing de Duitser-vijandige on-cultuur met politieke middelen bevorderen en een ziel-vernietigende werking uitoefenen. Daarom is de belangrijkste taak van elke Duitser-culturele vereniging om soort-bewuste scheppers op alle gebieden te leren kennen, te verzamelen, hoop te geven en te bevrijden van het gevoel van verlatenheid, met als doel dat een toekomstige Duitse heerser weet wie hij in de plaats moet stellen van degenen die nu op universiteiten, academies en rechtbanken de Duitse ziel mishandelen.

Als politieke strijdorganisatie richt het nationaalsocialisme zich op het centrum van de zielsbesmettingsarbeid: het perswezen (paragraaf 23). Hier wordt geëist dat alle hoofdredacteuren volksgenoten zijn, niet-Duitse kranten een staatsvergunning nodig hebben om te verschijnen, en financiële beïnvloeding van Duitse kranten onmogelijk wordt gemaakt. Verder staat er: "Wij eisen de wettelijke strijd tegen een kunst- en literatuurrichting die een ontbindende invloed uitoefent op ons volksleven en de sluiting van evenementen die tegen bovengenoemde eisen ingaan."

Hiermee is de grote taak omschreven, voor zover die staatkundig is. De staat kan op cultureel gebied voornamelijk preventief en grensstellend optreden, want scheppend is en blijft altijd de persoonlijkheid. Het blijft cruciaal dat de staatsleiding bestaat uit cultuur-scheppende, soort-verbonden individuen, niet uit internationale marxisten, verstarde bureaucraten of schijnheilige zedenprekers. Niet geboden en verboden staan centraal in ons handelen, maar de mens.

Als rassenhygiëne, verbonden met raciale opwaartse veredeling, de fysieke voorwaarde voor genezing schept, grijpt het opvoedingswezen direct in op de geest en ziel van het Duitse kind. Op dit punt bevindt de NSDAP zich in hevig conflict met de oude machten. Erkennend dat karakter staat en maatschappij draagt, betekent opvoeding in de eerste plaats karaktervorming. Hiermee onderscheidt het nationaalsocialisme zich fundamenteel van de afgelopen eeuw, die het zwaartepunt op kennis legde. Deze intellectualisering overwoekerde het natuurlijke instinct en bracht een "deskundigen"-wezen voort dat een levend, bloed-gebonden centrum miste. Daardoor was er in Duitsland zoveel "objectiviteit" en zo weinig hartstochtelijke vertegenwoordiging van het volk als geheel. Dit verklaart waarom de Duitse natie de beste vliegtuigbouwers, luchtschepen en stoomschepen voortbracht, maar zo weinig staatsmannen. De opkomst van Adolf Hitler was een karakterredding in het twaalfde uur, die de Duitse volksziel heeft ondernomen. Sindsdien is het nationaalsocialisme de grootste volkserzieher geworden sinds de Oude Fritz en de mannen van 1813. Het heeft miljoenen bewust gemaakt van het wezen van de strijd in deze wereld, de grootheid van het Germaanse bloed in nog meer miljoenen gewekt en aan alle handelen weer zin gegeven. Maar om deze grote daad voort te brengen en niet na een opvlamming te vergaan, moet de nationaalsocialistische volksstaat één ding eisen: de school. Tegen deze eis zullen alle machten die tot nu toe hebben geheerst, waaraan Duitsland zijn karakterlijke en politieke ondergang dankt, verbitterd opstaan. Het Zentrum en delen van het orthodoxe protestantisme eisen in laatste instantie de kerkenschool, aanvankelijk nog confessionele school genoemd, maar bedoelen een confessionalisering tot aan de natuurwetenschap en zelfs schoonschrijven. Hier is een duidelijke scheiding vereist. Religie is een innerlijke gewetenskwestie over metafysische zaken, waarover geen staat mag beslissen. De vorm van religieus onderwijs is aan de ouders. Aangezien religieuze voorstellingen verschillen, is confessioneel gescheiden godsdienstonderwijs vanuit nationaalsocialistisch standpunt verdedigbaar, mits niets tegen het nationale bewustzijn indruist. In alle andere vakken heeft de school echter niet de taak om lutheranen, katholieken, Deutschkirchler, gereformeerden enzovoort te vormen, maar volks- en staatsbewuste Duitsers. Een bevordering van louter confessionele invloed, vooral op het platteland, zou de religieuze opsplitsing van het volk versterken en de kiem leggen voor latere twisten.

Het woord "simultaanschool", dat tegenover de confessionele school staat, draagt de kenmerken van louter liberaal denken, dat blijft hangen aan het uiterlijke en schematische. De geestelijke tegenpool van de confessionele school en de simultaanschool is de Duitse Nationale School, die niet een deel omvat, maar gericht is op het geheel. Het gelijktijdige van evangelischen, katholieken en anderen zal een vanzelfsprekende voorwaarde vormen voor alle anders gevormde schooltypen.

Hieruit vloeit de taak voort van een nieuwe geschiedschrijving. Deze mag niet gekleurd zijn door katholieke of protestantse dogma's, maar moet uitgaan van de realiteit van het bloed, de verscheidenheid van rassen en rassenzielen. Ze zal de strijd van het noordse bloed in Griekenland en Rome beschrijven, het Germaanse wezen in zijn ontwikkeling, met zijn krachten en zwakten. De maatstaf voor waardering ontleent deze geschiedschrijving aan de vraag of een persoonlijkheid, historische verschijning of geestelijke stroming het Duitse wezen heeft gezuiverd en versterkt, dan wel verzwakt. Alle voorstudies op dit gebied (Lagarde, Ranke, Treitschke, Wagner, Chamberlain, Krieck, Günther) zal het nationaalsocialisme dankbaar verwelkomen en steeds op zoek blijven naar grote volkserziehers, zodat hun werk niet louter woord of literatuur blijft, maar tot bruisend leven wordt. Aan de uitwerking van deze vraagstukken werkt de Nationaalsocialistische Lerarenbond intensief, en de definitieve programmatische uitwerking van alle beginselen zal de taak zijn van alle pedagogische krachten binnen deze organisatie.

Een nieuw rechtsleven

Voor het rechtsleven geldt hetzelfde. Paragraaf 19 van ons programma eist principieel de vervanging van het huidige joods-Romeinse rechtssysteem door een Duits gemeenrecht. Bij de uitwerking van dit recht zullen verschillende meningen over details overwonnen moeten worden, maar één ding is allesbepalend: het toekomstige Duitse recht zal bovenal een plichtenwet zijn. De liberale generatie ging niet uit van het recht van de gemeenschap, die het bestaan van de burger en de bescherming daarvan mogelijk maakt, maar verlegde rampzalig het zwaartepunt van de rechtsidee naar het individu. Zeker, organisch gegroeide banden uit een gezonder verleden – zoals het leger en het ambtenarenkorps – hielden stand, en de culturele overlevering smeedde de zielen nog samen. Toch werd, net als in de politiek door de rasloze democratie, op juridisch gebied het individu als soeverein verklaard en werden bijna alle objecten waarmee het te maken had tot handelswaar gedegradeerd. "Iedere eigenaar van een zaak kan naar believen met deze handelen," luidt een beruchte paragraaf van het Burgerlijk Wetboek (§ 903). Dit keert het oude Duitse rechtsbeginsel om, dat het belang van de gemeenschap boven dat van het individu stelt, een beginsel dat met nadruk in paragraaf 24 van het NSDAP-programma, die de religieuze houding van de beweging vastlegt, terugkomt. In deze innerlijke houding ten opzichte van rechts- en plichtenkwesties ligt ook de waarde van het echte religieuze gevoel besloten. Dit leidt naar Kants eenvoudige formule: "De moraal is niet de leer hoe wij ons gelukkig maken, maar hoe wij waardig worden voor gelukzaligheid." Deze innerlijke trots verheft zich boven het "recht" van het individu naar de dienst aan een verheven idee, en verheft zo de persoon tot een persoonlijkheid. Hoewel ieder in zijn persoonlijke leven vaak tegen dit beginsel zondigt, geeft de erkenning ervan voor zichzelf en de staat de gemeenschap stijl, karakter en bestendigheid. Het maakt verzoening en uitbanning door de gemeenschap noodzakelijke gevolgen van handelingen die de vrijheid van die gemeenschap beperken of vernietigen. Onder individualistisch recht ziet de profiteur de officier van justitie en de rechter slechts als stoorzenders in zijn "gerechtvaardigde" streven naar rijkdom, zelfs als dat over lijken gaat. Een stap verder leidt tot de sociaaldemocratische stelling dat eenieder "recht" heeft op landverraad, dat daarom niet bestraft mag worden. In de marxistische pers verschijnen al ongestraft artikelen waarin auteurs beloven alle bekende bewapeningen van Duitsland aan het buitenland te verraden. Deze opvatting voert naar het omstreden begrip eigendom. Wat het marxisme doet, is een aanval op het volkseigendom, dat bestaat in nationale vrijheid, staatkundige soevereiniteit en de mogelijkheid om het grondgebied van de natie te verdedigen en haar morele en materiële belangen wereldwijd te vertegenwoordigen. Er bestaat dus een heilig eigendom in de hoogste zin, waaraan al het andere ondergeschikt moet zijn!

Vanuit dit standpunt erkent het nationaalsocialisme rechtmatig verkregen eigendom op alle gebieden. Een uitvinding of dichtwerk is eigendom, net als het door eerlijke dagarbeid gespaarde geld van een

kleine man. Maar als een genie een uitvinding tegen de volkswelvaart uitbuit, moet de gemeenschap deze handelwijze onschadelijk maken, net als een briljant drama dat landverraad bevordert of volksschadelijke speculaties met eerlijk verdiend geld. De mate waarin het private eigendomsbegrip wordt beperkt, hangt af van de opvatting van het gemeenschapsbelang, begrepen als de som van de morele karakterwaarden van het gehele Duitserdom. Grafisch uitgedrukt: de huidige "zakenman" kan kilometers wandelen voordat hij de strafrechter ontmoet, als hij die al ooit tegenkomt. In de nationaalsocialistische staat zal hij na enkele stappen op het pad van profijt de officier van justitie voor zich zien. Wie deze opvatting bestrijdt, toont slechts dat Duitse eer- en plichtbegrippen in hem zijn uitgebrand en dat joodse opvattingen hun plaats hebben ingenomen.

De NSDAP neemt een nog scherpere houding aan tegenover het bezit van grond en bodem. Deze mag niet als handelswaar worden beschouwd, niet als resultaat van menselijke vinding of arbeid, maar als een stuk kosmos, een levensvoorwaarde van de volkswelvaart, die generaties lang met bloed aan de landsgrenzen is verdedigd. Gregor Strasser formuleerde dit treffend: als de bezitloze arbeider, student, kunstenaar of geleerde met zijn lichaam de grond van de boer verdedigt, heeft hij het recht om te waken over het feit dat deze grond niet verkommert, braak ligt of aan vijandelijke buitenlanders wordt verkwanseld. De landbouwer voedt het volk en vormt de voorwaarde voor het leven van de natie, die, als staat georganiseerd, de vrijheid en vruchten van zijn arbeid beschermt. Daarom is grond geen handelswaar of speculatieobject. De volksstaat moet zich het recht voorbehouden om privaatbezit tegen passende vergoeding in volkseigendom om te zetten voor noodzakelijke doeleinden, en in gevallen van zware schade aan de gemeenschap zelfs onteigeningen zonder vergoeding door te voeren. Dit is de betekenis van de diep gerechtvaardigde, en daarom fel bestreden, paragraaf 17, waarover Adolf Hitler in 1928 een toelichting gaf, aangevuld door een agrarisch programma in maart 1930 (zie hoofdstuk Partij-officiële mededeling).

Pers, literatuur en cultuur

School en recht zijn de grote hefbomen van staatkundige volkserziehung. Pers, literatuur, film en radio zijn middelen om invloed uit te oefenen op het publiek, dat onder waakzaam toezicht moet staan. Het geschreeuw om "vrijheid van de pers" staat gelijk aan eisen dat men naast gezonde voeding ook giftige stoffen mag verkopen. H. St. Chamberlain stelde al dat, zoals de staat een marktpolitie instelt om burgers te beschermen tegen schadelijke genotmiddelen, hij ook moet waken over pogingen om ons geestelijk te vergiftigen. De huidige "staat" heeft wel een beschermingswet, maar niet voor de nationale eer of geestelijke volksgezondheid, maar voor de "staatsvorm" en haar ministers. Een marxistische gouverneur verbood zelfs een krant vanwege een karikatuur van Barmat. Figuren als Eisner, Erzberger, Hoefle, Bauer, Scheidemann, Ebert en anderen staan onder majesteitsbescherming, maar Germania een hoer noemen (Tucholsky) of het volksleger afschilderen als hostie- en altaarschenders en Belgenmoordenaars is toegestaan, vooral door Zentrum-leiders (priester Föry, dr. Moenius). Het nationaalsocialisme is geen voorstander van een politiestaat waarin overal "verboden" klinkt. Het keert zich tegen een systeem waarin politiepresidenten of zedenverenigingen tegen "onzedelijkheid" tekeergaan of artistieke uitingen gewelddadig onderdrukken. Wel steunen wij een cultuurrraad binnen de nationaalsocialistische orde, bestaande uit onberispelijke, fijngevoelige mensen, die de culturele opvattingen van het nationaalsocialisme in pers en radio bekendmaken, zonder de gedachten van strijdende kunstenaars te onderdrukken. Hier begint het vertrouwen in de Duitse gezondheid. Als het volk is ontgift door het uitbannen van het rasvijandige, zal de hypnose door "wereldbladen", joodse bioscopen en radiobastaards wijken, en zal een onbevangen oordeelsvermogen hand in hand gaan met een genezing van het openbare leven.

Een nadere uitwerking over het wezen van de kunst heb ik gegeven in het tweede boek van mijn *Mythus des 20. Jahrhunderts*.

Toekomst van de cultuur
Welke vormen ons culturele werk in theater, beeldende kunst, dichtkunst en dergelijke zal aannemen, laten wij aan de toekomst over. Nu richten wij onze blik op degenen die van de heilige plaatsen van de Duitse opvoeding, het rechtsleven, intendantenposten en academies moeten worden verdreven, en merken wij degenen die ons Duitse waarden hebben geschonken of als jonge generatie strijden voor de uitwerking van deze waarden.

En dan – vrij baan voor de gezonde, scheppende Duitser.

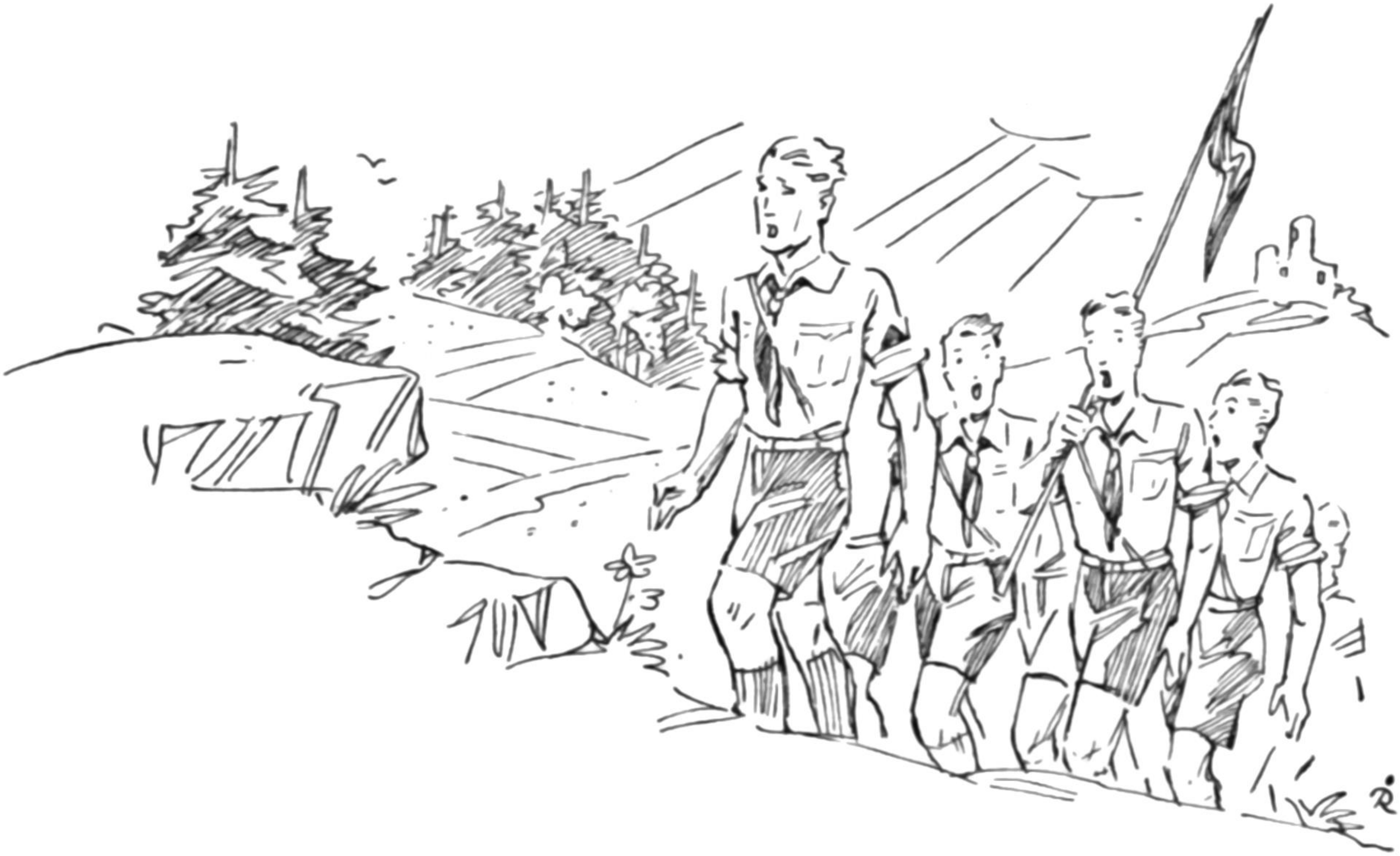

Symbolen van het leven

De mens kan de wereld en het leven niet in hun onmiddellijkheid vatten en weergeven. Het wezen van het leven ligt in zijn ononderbroken werkzaamheid, terwijl het wezen van de menselijke geest en bewustzijn juist schuilt in het onderbroken, het intermitterende. Zonder deze geestelijke maat zouden geen kunstwerk, geen gevormde gedachte in de wetenschap en geen heroïsche daad mogelijk zijn. Dit fundamentele verschil tussen het vloeiende, organische levensproces en ons bevattingsvermogen dwingt ons om onderscheid te maken en de vormen waarmee de mens zich de wereld toe-eigent, haar onderwerpt of haar dient, tot ons bewustzijn te brengen.

De aanschouwing werkt direct, overtuigend of ontkenning oproepend. Inzicht in een probleem verkrijgen we alleen via een verstandsschema, terwijl de mens wordt gedreven door de prikkel van de wil. De aanschouwing volgt eeuwige wetten en werkt met symbolen. Wie ooit in de Potsdamse Garnizoenskerk bij het graf van Frederik de Grote en Frederik Willem I heeft gestaan en bewust de oude, verscheurde Pruisische vlaggen aan de muren heeft aanschouwd, ziet in deze symbolische vlaggenstoffen een hele wereld ontstaan: de grootste tijdperken van de Duitse geschiedenis, de krachtigste uitingen van Duitse moed en offerbereidheid. Een nieuw symbool is datgene wat de nationaalsocialistische beweging vandaag in ontelbare aantallen door de straten van Duitse dorpen en steden draagt. Dit symbool toont in kleur en vorm direct wat wij theoretisch erkennen en innerlijk willen. Rond dit symbool groeperen zich dagelijks, maandelijks en jaarlijks nieuwe gedachten, waarden en offers. Zo wordt niet alleen de vlag zelf een symbool, maar ook de mensen die deze vlaggen dragen. Alleen zij die gedreven worden door de grote waarden van het Duitser-zijn en de moed hebben om deze naar buiten toe te vertegenwoordigen, kunnen zich innerlijk tot dit zinnebeeld bekennen.

Hier zien we een mystieke overeenstemming tussen karakterwaarden, idealen en de onmiddellijke aanschouwing. Het gemiddelde van ieder mensdom dat met ons in één front strijdt, erkent ook een rasideaal, zoals dat ooit in onbevangen tijden door kunst werd verkondigd. Dit rasideaal verbindt de grote vrouwengestalten van de Parthenon-gevel in Athene even nauw met de Gudrun-gestalte en Goethes Dorothea als de Griekse mannengestalten met het Germaanse schoonheidsideaal, ook van onze tijd.

Een vlag, een teken, wordt heiliger naarmate er langer onder is gestreden. Zij belichaamt de onveranderlijkheid van een idee, ongeacht hoeveel verschillende handen de vlaggenstok hebben vastgegrepen. Naast de geniaal-eenvoudige formulering van het gedachtegoed van onze tijd, beschouw ik het als de grootste daad van Adolf Hitler dat hij het nationaalsocialisme een banier heeft geschonken die op directe wijze de grootsheid van het Germaanse wezen verzinnebeeldt en alle offers en overwinningen voor het idee opslorpt en verder draagt. De zwart-wit-rode kleuren herinneren aan de vlaggen waaronder het Duitsland van 1914 ten strijde trok in de heilige oorlog om volk en vaderland te beschermen tegen de omklemming door de eeuwige vijand in het westen. Het hakenkruis overspant echter eeuwen en millennia, wijzend naar de bronnen van de kracht waaruit ooit de scheppende daden van de Duitser voortkwamen. Toen dit symbool als teken van het noordse bloed door de wereld trok, werd het een zinnebeeld van vruchtbaarheid en opstijgend leven. Hoewel het teruggaat naar “heidense” tijden, peinst het nationaalsocialisme er niet over om de eenheid van het Germaans-Duitse wezen lafhartig te verloochenen en de Duitse geschiedenis bijvoorbeeld met Karel de Grote te laten beginnen. Hoeveel waardevols later ook van buitenaf naar het Duitse wezen is gevloeid, de kern van alle

mogelijkheden was al aanwezig toen de Germaanse mens zijn ogen opsloeg. Het hakenkruis moet deze eenheid voor ons verzinnebeelden.

Tegen dit symbool is een hevige strijd ontbrand door de duistermannen van onze tijd. Vooral de leiders van het Zentrum, die ons voortdurend verraden aan het atheïstische marxisme, Polen en Fransen, hebben de brutaliteit om in naam van het christendom dit teken te belasteren, dat ons volgens hen op hetzelfde niveau zou plaatsen als Ashanti-negers.

Laten we deze heren, wier artikelen door de gehele Zentrum-pers worden verspreid, even volgen en dezelfde bewijsvoering toepassen op de rooms-katholieke kerk, die zij als volledig anti-heidens en christelijk pretenderen te verdedigen. Het kerstfeest is een oeroude Germaanse feestdag van de winterzonnewende; hetzelfde geldt voor de dag van Johannes de Doper, de heidense feestdag van de zomerzonnewende. Constantijn voerde de zondag en het kerstfeest in als Helios-vereerder, omdat het Helios-dagen waren. Voor het paasfeest heeft het christendom niet alleen de naam van de Germaanse lentegodin Ostara geleend, maar ook haar betekenis van opstanding uit de winternacht en haar symbool van het ei als teken van vruchtbaarheid. Als de heren tegen het Wotanisme strijden, zouden ze eerlijk moeten verklaren dat de heilige Oswald en de heilige Martin niets anders vertegenwoordigen dan hernoemingen van Wotan, met dezelfde symbolen – mantel en speer.

Kenmerkend voor deze onwaarachtige strijd tegen het hakenkruis is de poging om het af te schilderen als een vervalsing van het christelijke kruis. Deze inspanning toont aan dat de predikers van christelijke kerken vaak geen notie hebben van de herkomst van het symbool dat zij hun leven lang op de borst dragen. Het hakenkruis, ontstaan in het hart van Europa, is een van de vele hemels- en zonnetekens. De hemel en de zon werden afgebeeld als een cirkel, een wagenwiel met spaken, een gelijkzijdig kruis of een hakenkruis. Vanuit het centrum van Europa trok dit symbool naar Griekenland, waar Schliemann het in Troje vond (in een nederzetting uit 2500 v.Chr.). Van daaruit verspreidde het zich met noordse scharen als teken van organisch ontwakend leven naar India, waar het rond 500 v.Chr. voor het eerst opduikt en later het op een na heiligste teken van Boeddha wordt. Met het boeddhisme bereikte het hakenkruis China, waar het (in een cirkel getekend) geldt als teken van oneindigheid. In een andere richting droegen Germanen het naar Engeland, noordse groepen naar Rome. In de catacomben vinden we het hakenkruis naast het zogenaamde christelijke kruis, dat dezelfde herkomst en betekenis had. Het christelijke kruis als teken van de Romeinse martelpaal was meer dan 200 jaar onbekend; integendeel, Minutius Felix fulmineerde in de 3e eeuw nog tegen het heidense “christenkruis”, totdat men niet langer tegen dit symbool kon strijden en de martelpaal van Christus (die geen kruisvorm, maar een I-vorm had) als onverwoestbaar symbool werd aangeduid.

Naast het “christenkruis” verschijnt het hakenkruis tot in de 16e eeuw op bisschopsmijters, munten, altaardekens en kathedralen, en zelfs nu nog in katholieke gebedenboeken (zoals het Beuroner benedictijner gebedenboek). In de in 1912 gebouwde Martinskirche in Trier is het in steen gebeiteld aan de communiebank en in de raamtekening van de hoofdgevel. Maar wanneer de Duitse vrijheidsbeweging dit oude Germaanse teken in zijn oorspronkelijke betekenis – als belijdenis tot scheppend handelen en bloed- en volksbescherming – verheft, raast een huichelachtige pers over “heidendom”.

Wij vragen omgekeerd: is het christelijk als het “katholieke” Zentrum alle macht in Pruisen overdraagt aan de atheïstische sociaaldemocratie? Is het christelijk als het Zentrum de voorzitter van de joodse cultusgemeente van Berlijn, de zionist Kareski, als Rijksdagkandidaat voorstelt? Is het christelijk als internationale goddelozenbijeenkomsten in Berlijn onder de ogen van Zentrum-ministers kunnen

plaatsvinden? Dat zou een fraai christendom zijn, als men de brutaliteit zou hebben om dit als christelijke politiek te verkondigen!

Toch gebeurt het. Maar daarnaast groeit een Duits ontwaken dat verlangt naar zuiverheid en eer. Daarom, en alleen daarom, woedt de strijd van het Zentrum tegen ons als nooit tevoren. Deze verhullingsonderneming zal echter eens haar einde vinden. Tegenstanders merken welke grote, alle bewuste Duitsers verenigende kracht het hakenkruisbanier uitstraalt, waartegen zij niets meer hebben in te brengen.

Het hakenkruis hoeft niet vijandig te staan tegenover het christelijke kruis. De NSDAP heeft het kruis als zodanig nooit bestreden; alleen het Zentrum heeft het zich veroorloofd om vanaf het begin het “heidense teken” te belasteren en de waarden van het bloed te ontkennen en bezoedelen. Deze partij is goed op weg om het christelijke kruis tot een teken van rasschaotische gezindheid te vervalsen. Het is niet onze schuld als kerkelijke autoriteiten zich niet verweren tegen dit misbruik van een religieus wereldsymbool voor onzuivere partijpolitieke doelen.

Het christelijke kruis is een religieus symbool, het hakenkruis een ras-politiek strijdteken. Daarmee is het verschil (en de aanvulling) van beide symbolen voor de NSDAP duidelijk uitgedrukt voor iedereen die van goede wil is. Toen katholieke en evangelische SA-mannen met hun banier de kerken van hun belijdenis wilden bezoeken, werden zij vroeger op sommige plaatsen binnengelaten, maar in de meeste gevallen afgewezen. Aan de hoogaltaren van katholieke kerken in Italië staat vandaag de vlag van de staat met het fascistische symbool, ongetwijfeld ook een “heidens” teken uit het voorchristelijke Rome. De Italiaanse paus heeft daar niets tegen in te brengen gehad, evenmin tegen het spelen van het koningslied op de orgels van Italiaanse kerken. Wat voor de ene katholiek recht is, is voor de andere billijk. Als in katholieke kringen in Duitsland verbittering ontstaat tegen kerkelijke instanties die fel tegen het nationaalsocialisme tekeergaan en het symbool van de Duitse wedergeboorte uit de godshuizen weren, is dat de schuld van de verantwoordelijke kerkelijke autoriteiten.

Elke uiting van ons leven die iets innerlijks wil uitdrukken, is uiteindelijk symbolisch. Letters, woorden en de hele taal zijn door een begrensde gemeenschap uitgevonden en erkende zinnebeelden, bedoeld om een bemiddelend, zuiver symbolisch element te scheppen tussen het innerlijke en het uiterlijke, die nooit volledig samenvallen. Ook de toon hoort hierbij, maar bovenal de kleur, de lijn en de tekening. Hoe verfijnd en veelzijdig het instrument van taal en schrift ook is, het oog is het meest directe werktuig waarmee we de buitenwereld betasten en begrijpen. Een symbool dat via het oog wordt waargenomen, zal altijd sterker zijn dan een verstandelijke overeenstemming, omdat een zinnebeeld van licht direct van het oog naar het gemoed en de wil leidt. Zolang dit het geval is, is de ziel gezond.

Offers voor de beweging

Op het moment dat deze regels worden geschreven, telt de NSDAP 200 mannen die met hun leven trouw aan het komende Rijk hebben bezegeld. Zij vielen niet in een open, grote frontale slag, maar werden tijdens hun dienst voor de beweging van achteren overvallen door het Rode Front, het Rijksbanier en recent ook door de “Kruisschaar” van het Zentrum. Ze werden neergestoken, neergeschoten of met voeten doodgetrapt. Men schoot hen van hun fiets terwijl ze van bijeenkomsten naar huis reden, zocht hen op in hun woning, stak hun ogen uit (zoals partijlid Senft) en vermoordde hen. De rode moordpers publiceerde de namen en adressen van onze SA- en SS-mannen om het misdadigersdom op te stoken – en zo stierven zij allen: Kütemeier, Hirschmann, Wessel, Thielsch, Vobis, Steinbach, Garthe... Meestal arme arbeiders, wier enige misdaad was dat zij Duitsland meer liefhadden dan zichzelf.

Naast deze doden dragen meer dan 8000 SA- en SS-mannen de wonden van de verschrikkelijke burgeroorlog aan hun lichaam, opgelopen bij talloze overvallen die door Duitsland razen, zonder dat de burgerlijke pers daar nota van neemt. In september 1931 telden we bijna 50 gewonden per dag, maar de joodse pers van Berlijn en Frankfurt voerde haar hetze alleen maar op.

Naast deze mannen gedenken we de nationaalsocialistische vrouwen, aan wie ons idee en het hakenkruissymbool de kracht geven om hun mannen, zonen en broers dagelijks te laten uittrekken, zonder te weten of zij zullen terugkeren. Ook deze stille heldenmoed toont dat we, na het overwinnen van de geest van november 1918, een groot heroïsch tijdperk van het Duitse volk zijn ingetreden. In de nationaalsocialistische beweging, die door alle “rechtse” vrouwen als “vrouwvijandig” wordt belasterd, is de Duitse vrouw juist weer tot haar zelfbewustzijn ontwaakt. De grote beleving heeft haar bevrijd van belachelijke barrières, hielenlikkers en hooghartige beperkingen van haar persoonlijkheid, maar ook van literaten-dames die hun nutteloze bestaan slijten in parlementaire clubs. De NSDAP heeft de grote onbevangenheid hersteld, en de Duitse vrouw in onze beweging weet dat de Duitse mannen ook voor haar vrijheid en waardigheid strijden. De toekomst zal bewijzen hoezeer Duitsland deze nationaalsocialistische vrouwen nodig zal hebben.

Voorbeelden van moed
Enkele voorbeelden die zelf symbool zijn geworden:

In Tirol werd een Hitler-jongere door een communist levensgevaarlijk aan het hoofd verwond. De priester verscheen om de laatste zalving toe te dienen, maar eiste dat de jongen Hitler afzweerde. De dappere, met de dood worstelende jongen weigerde. Hij genas en strijdt vandaag verder.

Eind 1930 werd SA-man Friedrich Weinstein door communisten overvallen en met messen doodgestoken. In de armen van zijn kameraden sprak hij zijn laatste woorden: “Hitler, voor jou sterf ik graag... Moeder, ik sterf.”

In juni 1931 werd tijdens ons Saksische gauw-partijcongres in Chemnitz partijlid Edgar Steinbach door communisten doodgeschoten en partijlid Heinrich Gutsche dodelijk verwond. Toen Adolf Hitler de overvallene bezocht, richtte deze zijn doorboorde lichaam nog eenmaal op, hief zijn hand voor een laatste groet, stamelde “Heil Hitler” en stierf.

In juni 1931 werd een SA-groep in Bremen door een overmacht aan communisten overvallen. De SA trok zich terug, haar vlag verdedigend, waarbij de 31-jarige arbeider en SA-man Gossel viel. Zijn laatste wens was om in zijn bruine hemd begraven te worden.

In augustus 1931 werden in Limbach (Saksen) terugkerende nationaalsocialisten door communisten beschoten. Partijlid Herbert Grobe, 23 jaar oud, werd dodelijk getroffen. Zijn laatste woorden waren dat het mocht lukken om spoedig het Derde Rijk te stichten.

Dit zijn oergetuigenissen van het Germaans-Duitse wezen. Niet alleen op de eeuwig trouwe boerenscholle schieten zij op, maar – en dat is werkelijk groots – zij treden op uit arme, licht- en luchtloze arbeiderswoningen. Uit de natuur- en karakterdodende wereldstad komen deze stamelende klanken van onschatbare trouw, van een groot volgelingsschap dat door leider en vlag tot leven is gewekt: een schokkende mythus in onze schijnbaar mythusloze, wezenloze en aan alles edels vijandige tijd. Tegelijk is dit offeren voor een slechts in grote lijnen zichtbare toekomst religie.

Religie in de ware zin is niet het uiterlijke erkennen van dogma’s, kerkelijke beweringen of traditionele gebruiken, maar overal waar een mens dapper de hoogste waarden dient, daar is God, daar wordt het

metafysische in de mens daad. Het hoeft niet de dood te zijn die dit bewijst, maar juist het leven, hoewel de dood deze geleefde religie pas ten volle tot bewustzijn brengt. Mensen die een massamoordenaar (zoals Kürten) op zijn gang naar het schavot met kerkelijke vertroostingen begeleiden, maar een gelovige, eerbewuste, voor zijn volk zelfloos werkende man (zoals de nationaalsocialist Gemeinder, die na een bijeenkomst aan hartzwakte overleed) de kerkelijke begrafenis weigeren omdat hij zijn dienst voor zijn volk in ons kamp niet “berouw” heeft, staan niet bij God, maar bij de duivel.

De strijd die de nationaalsocialistische beweging voert, is daarom meer dan kerkelijke gemeenschap; het is geleefde religie, metafysica van de daad. Alle religieus-kerkelijke gemeenschappen waartoe deze nationaalsocialisten behoren (protestanten, katholieken, Deutschkirchler enzovoort) ontvangen door hen nieuwe wijdingen en een toevoer van hoge waarden. Zij zouden hen moeten danken in plaats van hen – zoals niet zelden gebeurt – te belasteren en te vervolgen.

Maar hoe het ook zij, de NSDAP voert haar strijd niet op het terrein van kerkelijke belijdenis, maar op het veld van de machtsstrijd tegen de machten van de rassenchaos, het eerloze en het volksvernietigende. Hier staat het hakenkruis als de enige werkelijke vijand tegenover de Sovjetster, die niet alleen het symbool is van het bolsjewisme, maar ook van alle systemen en mensen die dit geestelijk en politiek hebben voorbereid en beschermen: liberalisme, sociaaldemocratie en het Zentrum.

Het hakenkruis kent echter niet de genoegens en symbolen van de verzadigde burgerlijkheid van vroeger. Het ziet vrede niet als groter dan strijd, maar waardeert juist deze strijd als de scheppende geboorte van cultuur en echte staatkundigheid. Daarvan getuigen de duizenden die hebben gebloed en de honderdduizenden die dagelijks in de voorste linie staan tegenover een ziedende menigte, met verraderlijke lafaards achter zich. Naast de bronzen letters van de leider staan hun namen in het boek van de Duitse geschiedenis. Ik sluit met de woorden die een SA-leider sprak aan het graf van onze vermoorde Düsseldorfer SS-man Vobis: “Slaap wel, kameraad, in donkere aarde! Spoedig zullen bruine bataljons met wapperende vlag en bronzen tred over graven denderen en, jou wrekend, het Rijk veroveren waarvoor jij gevallen bent.”

Programma van de NSDAP met toelichting

Het programma van de Duitse Arbeiderspartij is een tijdgebonden programma. De leiders weigeren om na het bereiken van de in het programma gestelde doelen nieuwe doelen op te stellen, enkel om door kunstmatig opgewekte ontevredenheid van de massa's het voortbestaan van de partij mogelijk te maken.

1. Wij eisen de aaneensluiting van alle Duitsers op grond van het zelfbeschikkingsrecht der volkeren tot één Groot-Duitsland.
2. Wij eisen de rechtsgelijkheid van het Duitse volk tegenover de andere naties en de opheffing van de vredesverdragen van Versailles en St. Germain.
3. Wij eisen land en grondgebied (koloniën) voor de voeding van ons volk en de kolonisatie van ons bevolkingsoverschot.
4. Staatsburger kan slechts zijn wie volksgenoot is. Volksgenoot kan slechts zijn wie van Duits bloed is, zonder rekening te houden met de geloofsbelijdenis. Geen jood kan dientengevolge volksgenoot zijn.
5. Wie geen staatsburger is, zal slechts als gast in Duitsland verblijf kunnen houden en moet onder een vreemdelingenwetgeving staan.
6. Het recht om over de leiding en wetten van de staat te beslissen mag slechts de staatsburger hebben. Daarom eisen wij dat iedere openbare functie, ongeacht de aard, in Rijk, land of gemeente, slechts door staatsburgers mag worden bekleed. Wij bestrijden het corrupte parlementaire streven, waarbij functies slechts vanuit partijbelangen worden bezet, zonder rekening te houden met karakter en bekwaamheden.
7. Wij eisen dat de staat zich verplicht om in de eerste plaats voor de arbeids- en levensmogelijkheden der staatsburgers te zorgen. Wanneer het niet mogelijk is de gehele bevolking van de staat te onderhouden, dan moeten burgers van vreemde naties (niet-staatsburgers) uit het Rijk worden uitgewezen.
8. Verdere immigratie van niet-Duitsers moet worden voorkomen. Niet-Duitsers die sinds augustus 1914 in Duitsland zijn binnengekomen, moeten onmiddellijk het land verlaten.
9. Alle staatsburgers moeten gelijke rechten en plichten hebben.
10. De eerste plicht van elke staatsburger is geestelijk of lichamelijk werk te verrichten. Individueel werk mag niet ingaan tegen het algemeen belang, maar moet bijdragen aan de volksgemeenschap. Daarom eisen wij:
11. We eisen de afschaffing van inkomsten die worden verkregen zonder werk of inspanning, en het beëindigen van "renteslavernij.
12. Oorlog vraagt enorme offers van het volk. Daarom moet het persoonlijk verrijken door oorlog worden gezien als een misdaad. We eisen de volledige inbeslagname van alle winsten die tijdens de oorlog zijn gemaakt.

13. Wij eisen de nationalisatie van alle bedrijven die tot op heden zijn gevormd tot vennootschappen.
14. Wij eisen winstdeling in grote bedrijven.
15. Wij eisen een royale uitbreiding van de ouderdomsvoorzieningen.
16. Wij willen een gezonde middenklasse behouden. Grote warenhuizen moeten in gemeentelijk bezit komen en tegen eerlijke prijzen worden verhuurd aan kleine ondernemers. Bij staats- en gemeentelijke leveringen moet rekening worden gehouden met kleine handelaren.
17. Wij eisen een herstructurering van het grondbezit die aansluit bij nationale behoeften, de invoering van een wet voor kosteloze onteigening van grond voor algemeen nut, de afschaffing van pacht en het tegengaan van speculatie met grond.
18. Wij eisen een meedogenloze strijd tegen hen die door hun activiteiten het algemeen belang schaden. Volksmisdadigers, woekeraars, sjacheraars enzovoort moeten met de dood worden bestraft, zonder rekening te houden met geloofsovertuiging of ras.
19. Wij eisen de vervanging van het Romeinse recht, dat de materialistische wereldorde dient, door een Duits gemeenschapsrecht.
20. Om elke bekwame en ijverige Duitser de mogelijkheid te geven zich verder te ontwikkelen en zo leidinggevende posities te bereiken, moet de staat zorgen voor een grondige uitbreiding van het volksonderwijs. De leerplannen van alle onderwijsinstellingen moeten worden aangepast aan de eisen van het praktische leven. De staatsgedachte moet vanaf het begin in de scholen worden onderwezen. Wij eisen dat bijzonder begaafde kinderen van arme ouders op staatskosten worden opgeleid, ongeacht hun sociale afkomst of beroep van de ouders.
21. De staat moet zorg dragen voor de volksgezondheid door de bescherming van moeder en kind, door het verbod op kinderarbeid, door de bevordering van lichamelijke opvoeding via een wettelijke regeling voor sport en gymnastiek, en door de brede ondersteuning van alle verenigingen die zich inzetten voor fysieke ontwikkeling.
22. Wij eisen de afschaffing van de huurlingentroepen en de oprichting van een nationaal volksleger.
23. Wij eisen de wettelijke strijd tegen de bewuste politieke leugen en haar verspreiding door de pers. Om de oprichting van een Duitse pers mogelijk te maken, eisen wij dat: a) alle hoofdredacteuren en medewerkers van kranten die in de Duitse taal verschijnen, volksgenoten moeten zijn, b) niet-Duitse kranten voor hun verschijning de uitdrukkelijke toestemming van de staat nodig hebben. Zij mogen niet in de Duitse taal worden gedrukt, c) elke financiële betrokkenheid bij of beïnvloeding van Duitse kranten door niet-Duitsers wettelijk wordt verboden, en wij eisen als straf voor overtredingen de sluiting van een dergelijke krantenonderneming, alsmede de onmiddellijke uitzetting van de betrokken niet-Duitsers uit het Rijk. Kranten die tegen het algemene welzijn ingaan, moeten worden verboden. Wij eisen de wettelijke strijd tegen een kunst- en literatuurstroming die een ontbindende invloed uitoefent op ons volksleven en de sluiting van evenementen die tegen bovengenoemde eisen indruisen.

24. Wij eisen vrijheid van religieuze overtuigingen binnen de staat, zolang zij het staatsbestaan niet in gevaar brengen en niet in strijd zijn met de morele en ethische overtuigingen van het Germaanse ras. De partij staat voor een positief christendom, zonder zich te binden aan een specifieke geloofsrichting. Ze bestrijdt de joods-materialistische geest in en buiten ons en is ervan overtuigd dat een duurzame genezing van ons volk alleen van binnenuit kan plaatsvinden, op basis van de overtuiging: algemeen belang boven eigenbelang.
25. Voor de uitvoering van dit alles eisen wij de oprichting van een sterke centrale macht van het rijk, de onvoorwaardelijke autoriteit van het politieke centraal parlement over het hele rijk en zijn organisaties in het algemeen, en de oprichting van standen- en beroepskamers voor de uitvoering van de door het rijk vastgestelde kaderwetten in de afzonderlijke deelstaten.

München, 24 februari 1920.

Getekend: Adolf Hitler.

Toelichting bij dit programmapunt heeft Adolf Hitler op 13 april 1928 als volgt uitgebracht:

Tegen de leugenachtige uitleggingen van punt 17 van het programma van de NSDAP door onze tegenstanders is de volgende vaststelling noodzakelijk.

Aangezien de NSDAP op de grondslag van privaateigendom staat, spreekt het vanzelf dat de passage “kosteloze onteigening” alleen betrekking heeft op de oprichting van wettelijke mogelijkheden om grond die op onrechtmatige wijze is verkregen of niet volgens de gezichtspunten van het volksbelang wordt beheerd, indien nodig, te onteigenen. Dit richt zich derhalve in de eerste plaats tegen de joodse grondspekulatiebedrijven.

München, 13 april 1928.

Getekend: Adolf Hitler.

Partij-officiële mededeling

Organisatieafdeling II, München, maart 1930

1. Betekenis van het plattelandsvolk en de landbouw voor het Duitse volk

Het Duitse volk dekt een aanzienlijk deel van zijn levensonderhoud door de invoer van buitenlandse levensmiddelen. Vóór de wereldoorlog konden we deze invoer betalen met inkomsten uit onze industriële export, handel en in het buitenland belegd kapitaal. De uitkomst van de wereldoorlog heeft deze mogelijkheid echter afgesneden. Tegenwoordig betalen we de invoer van levensmiddelen voornamelijk met geleend buitenlands geld. Hierdoor zinkt het Duitse volk steeds dieper in de schuldknechtschap van de kredietverstrekkende internationale haute finance. Bij voortduring van deze situatie zal deze haute finance het Duitse volk steeds verder onteigenen. Door kredieten af te sluiten en daarmee de toevoer van levensmiddelen te controleren – als het ware door de broodmand hoger te hangen – kan zij vooral de Duitse proletariërs dwingen om voor hongerlonen in haar dienst te werken of zich als arbeidsslaven naar buitenlandse koloniën te laten verschepen. Bevrijding uit deze knechtschap is alleen mogelijk als het Duitse volk zich in wezen van eigen grond en bodem kan voeden.

Het verhogen van de prestaties van de binnenlandse landbouw is daarom een levensvraag voor het Duitse volk geworden. Een economisch gezond en koopkrachtig plattelandsvolk is echter ook van cruciaal belang voor de afzet van onze industrie, die in de toekomst steeds meer op de binnenmarkt is aangewezen. Wij erkennen niet alleen de doorslaggevende betekenis van de voedende stand voor ons volk, maar zien in het plattelandsvolk ook de voornaamste drager van erfelijke gezondheid, de bron van jeugdigheid van het volk en het ruggenmerg van zijn weerbaarheid.

De instandhouding van een krachtige boerenstand, die in verhouding tot de groeiende totale bevolking ook numeriek voldoende sterk is, vormt een fundament van de nationaalsocialistische politiek. Juist omdat deze politiek gericht is op het welzijn van het gehele volk, ook voor toekomstige generaties, is dit van essentieel belang.

2. Minachting van de boerenstand en verwaarlozing van de landbouw in de huidige Duitse staat

In strijd met de biologische en economische betekenis van de boerenstand en de levensnoodzakelijke eis van een verhoogde landbouwproductie, is de instandhouding van een economisch gezonde boerenstand in de huidige Duitse staat ernstig bedreigd. Een aanzienlijke verhoging van de landbouwproductie, die op zichzelf mogelijk zou zijn, wordt verhinderd doordat de benodigde bedrijfsmiddelen ontbreken door de toenemende schuldenlast van de landbouwers en doordat de prikkel tot verhoogde prestaties ontbreekt, omdat landbouwarbeid niet langer rendabel is.

De oorzaken van deze ontoereikende beloning van landbouwarbeid liggen in:

1. De huidige belastingpolitiek, die de landbouw onevenredig zwaar belast. Dit gebeurt om partijpolitieke redenen en omdat de in de parlementaire democratie feitelijk regerende joodse wereldgeldmacht de vernietiging van de Duitse landbouw nastreeft, zodat het Duitse volk, in het bijzonder de arbeidersklasse, volledig aan haar is overgeleverd.

2. De concurrentie van buitenlandse landbouw, die onder gunstiger omstandigheden produceert en door een landbouwvijandig douanebeleid onvoldoende wordt ingedamd.

3. De ontoelaatbaar hoge winsten die de groothandel met landbouwproducten, die grotendeels in joodse handen is, tussen producent en consument voor zichzelf opeist.
4. De woekerprijzen die de boer voor kunstmest en elektriciteit aan meestal joodse concerns moet betalen.

Uit de opbrengst van de ontoereikend beloonde landbouwarbeid kunnen de hoge belastingen niet meer worden betaald. De boer is gedwongen schulden te maken, waarvoor hij woekerrentes betaalt. Hierdoor raakt hij steeds dieper in renteknechtschap en verliest uiteindelijk huis en hof aan de voornamelijk joodse bezitters van leenkapitaal. Zo wordt de Duitse boerenstand ontworteld.

3. In het door ons nagestreefde toekomstige Rijk zal Duits bodemrecht gelden en een Duitse bodempolitiek worden gevoerd

Een ingrijpende verbetering van de noodtoestand van het plattelandsvolk en een genezing van de landbouw is niet te verwachten zolang het Duitse Rijk via het parlementair-democratische systeem feitelijk door internationale geldvorsten wordt beheerst. Deze streven immers naar de vernietiging van de bodemgebonden Duitse krachten. Pas in het door ons nagestreefde, wezenlijk andere nieuwe Duitse Rijk zullen plattelandsvolk en landbouw de aandacht krijgen die overeenkomt met hun betekenis als een van de voornaamste pijlers van een waarachtige Duitse volksstaat. In dit toekomstige Rijk zal Duits bodemrecht gelden en een Duitse bodempolitiek worden gevoerd.

Hieruit volgen de volgende eisen:

1. De door het Duitse volk in bezit genomen en verdedigde bodem dient voor het verblijf en de levensvoorziening van het gehele volk. De individuele grondeigenaar moet deze daarom in deze geest beheren.
2. Alleen Duitse volksgenoten mogen eigenaar van Duitse bodem zijn.
3. Rechtmatig verkregen grondbezit door Duitse volksgenoten wordt als erfelijk eigendom erkend. Dit eigendomsrecht is echter verbonden aan de verplichting om de grond ten bate van het gehele volk te benutten. De naleving hiervan wordt gecontroleerd door beroepsrechtbanken, bestaande uit vertegenwoordigers van alle beroepsgroepen van de landbouwkundig actieve bevolking en een vertegenwoordiger van de staat.
4. De Duitse bodem mag geen object zijn voor financiële speculatie of dienen voor arbeidsloos inkomen van de eigenaar. Grond verwerven kan in de toekomst alleen wie deze zelf wil bewerken. Bij elke verkoop van grond heeft de staat daarom voorkeursrecht. Verpanding van grond aan private geldschieters is verboden. Noodzakelijke bedrijfskredieten tegen gunstige voorwaarden ontvangt de landbouw via door de staat erkende beroepscoöperaties of rechtstreeks via de staat.
5. Voor het gebruik van de Duitse bodem betaalt de eigenaar een heffing aan de staat, berekend naar de omvang en aard van het bezit. Door deze bodemopbrengstbelasting vervallen verdere staatelijke belastingen op landbouwkundige grond en ondernemingen.
6. Er kan geen schematische regeling bestaan voor de grootte van landbouwbedrijven. Een groot aantal levensvatbare kleine en middelgrote boerenbedrijven is vanuit bevolkingsbeleid vooral

belangrijk. Daarnaast vervult het grootbedrijf echter ook noodzakelijke taken en is in een gezonde verhouding tot het midden- en kleinbedrijf gerechtvaardigd.

7. Het erfrecht op grond en bodem moet via een erfopvolgingsrecht zo worden geregeld dat versnippering van grondbezit en schuldenlast van bedrijven worden vermeden.

8. De staat heeft het recht tot onteigening tegen passende vergoeding: a) van grond die niet in bezit is van Duitse volksgenoten; b) van grond die – naar oordeel van de bevoegde beroepsrechtbank – door onverantwoordelijk wanbeheer niet langer de voedselvoorziening van het volk dient; c) van delen van grootgrondbezit die niet door de eigenaren zelf worden bewerkt, ten behoeve van de vestiging van een vrije boerenstand; d) van grond die nodig is voor bijzondere staatelijke doeleinden, zoals verkeersvoorzieningen of landsverdediging. Onrechtmatig (in de zin van het Duitse recht) verkregen grond wordt zonder vergoeding onteigend.

9. Een planmatige vestiging van beschikbaar gekomen land, uitgevoerd volgens bevolkingspolitieke gezichtspunten, is een taak van de staat. Het land moet aan kolonisten als erfleen worden toegewezen onder voorwaarden die een levensvatbare bedrijfsvoering mogelijk maken. Kandidaten worden geselecteerd na toetsing van hun staatsburgerlijke en beroepsmatige geschiktheid als kolonist. Niet-erfberechtigde zonen van landbouwers worden hierbij bijzonder in aanmerking genomen. Grenslandvestiging in het oosten is vooral belangrijk, maar kan niet alleen worden opgelost door de oprichting van boerenbedrijven. Dit vereist ook de ontwikkeling van koopkrachtige plattelandssteden in samenhang met een hergroepering van industriële bedrijven. Hierdoor ontstaan afzetmogelijkheden die nieuw opgerichte middelgrote en kleine boerenbedrijven levensvatbaar maken. Het scheppen van voedings- en vestigingsruimte op grote schaal voor het groeiende Duitse volk is een taak van de Duitse buitenlandse politiek.

4. De boerenstand moet economisch en cultureel worden verheven

De staat heeft de taak om de economische en culturele verheffing van de boerenstand te bevorderen, in overeenstemming met haar betekenis voor het gehele volk, en zo een voornaamste oorzaak van de plattelandsvlucht weg te nemen.

1. De huidige drukkende noodtoestand van het plattelandsvolk moet worden verlicht door belastingverlichtingen en andere bijzondere maatregelen. De verdere schuldenlast van de landbouw moet worden gestopt door een wettelijke verlaging van de rentevoet voor leenkapitaal naar het niveau van vóór de oorlog en door krachtig optreden tegen woekerrente.

2. De staat moet door zijn economische politiek ervoor zorgen dat landbouwarbeid weer rendabel wordt. De binnenlandse landbouwproductie moet worden beschermd door douanerechten, staatelijke regulering van de invoer en een doelbewuste nationale opvoeding. De prijsvorming voor landbouwproducten moet aan beursspeculatie worden onttrokken en de uitbuiting van landbouwers door de groothandel worden tegengegaan. De overname van de groothandel met landbouwproducten door landbouwcoöperaties moet door de staat worden bevorderd.

3. De beroepsorganisaties van de landbouw hebben de taak om de productiekosten voor landbouwers te verlagen en de productie te verhogen (levering van landbouwmachines, meststoffen, zaaigoed, fokvee tegen gunstige voorwaarden, verbeteringen, ongediertebestrijding, kosteloze landbouwkundige advisering en chemisch bodemonderzoek

enzovoort). Bij de uitvoering van deze taken moeten de beroepsorganisaties ruimhartig door de staat worden ondersteund. In het bijzonder moet staatelijk ingrijpen een aanzienlijke verlaging van de kosten voor kunstmeststoffen en elektrische energie afdwingen.

4. De beroepsorganisaties hebben ook de verplichting om de beroepsgroep van landarbeiders door sociaal rechtvaardige arbeidscontracten stevig in de boerengemeenschap te integreren. De staat heeft het toezichtsrecht en het hoogste scheidsrechtersambt. De bekwame landarbeider moet de mogelijkheid krijgen om op te klimmen tot kolonist. De noodzakelijke verbetering van woonomstandigheden en lonen voor landarbeiders zal des te sneller en grondiger plaatsvinden naarmate de situatie van de gehele landbouw verbetert. Door deze verbeteringen en het tegengaan van de plattelandsvlucht wordt het aantrekken van buitenlandse landarbeiders overbodig en daarom in de toekomst verboden.

5. De betekenis van de boerenstand voor het volk vereist staatelijke en beroepsstandelijke bevordering van vakopleidingen en een heropleving van de boerencultuur (plattelandsjeugdhuizen, boerenhogescholen met verregaande voordelen voor behoeftige, begaafde plattelandsjeugd).

5. Beroepsstandelijke economische organisaties kunnen de boerenstand niet fundamenteel helpen, alleen de politieke Duitse vrijheidsbeweging van de NSDAP

De huidige nood van het plattelandsvolk is een deel van de nood van het gehele Duitse volk. Het is waanzin te denken dat een enkele beroepsgroep zich kan afscheiden uit de Duitse lotsgemeenschap, en een misdaad om plattelandsvolk en stedelingen tegen elkaar op te hitsen, die immers voor voorspoed en verderf met elkaar verbonden zijn. Economische noodoplossingen binnen het huidige politieke systeem kunnen geen fundamentele verbetering brengen, want de nood van het Duitse volk wortelt in zijn politieke slavernij, waaruit alleen politieke middelen kunnen bevrijden. De tot nu toe regerende oude politieke partijen, die ons volk in de slavernij hebben gebracht, kunnen niet de leiders zijn op de weg naar bevrijding.

Beroepsstandelijke organisaties hebben in onze toekomstige staat belangrijke economische taken te vervullen en kunnen nu al voorbereidend werk verrichten. Voor de politieke bevrijdingsstrijd, die eerst de voorwaarde moet scheppen voor een nieuwe economische orde, zijn zij echter ongeschikt. Deze strijd kan niet worden gevoerd vanuit het standpunt van een enkele beroepsgroep, maar moet worden gevoerd vanuit het standpunt van het gehele volk.

De vrijheidsstrijd tegen onze onderdrukkers en hun vazallen kan alleen succesvol worden gevoerd door een politieke vrijheidsbeweging die, met volledige waardering van de betekenis van het plattelandsvolk en de landbouw voor het volk als geheel, de Duits-bewuste mensen van alle standen en lagen van het Duitse volk samenbrengt. Deze politieke vrijheidsbeweging van het Duitse volk is de NSDAP.

Getekend: Adolf Hitler.

nationaalsocialistische
NaSoBi
bibliotheek